

CURIERUL

MISIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul XI.

București 1931.

No. 1.

Raportul Adunării Anuale a Conferinței Muntenia-Est.

Brăila 18 — 21 Septembrie 1930.

În zilele dela 18—21 Septembrie 1930, a avut loc în Brăila a doua Adunare anuală a Conferinței Muntenia-Est.

Seria ședințelor Adunării Generale s'a deschis în ziua de 18 Septembrie, orele 10, 30 dimineața de către fr. David M. Făurescu, Președintele Conferinței Muntenia-Est, cu cântarea: „*Lucrarea Doamne este-a Ta*“, și rugăciune.

Urmând să se cetească raportul Adunării Generale de anul trecut, pentru economie de timp s'a făcut propunerea de a renunța la citirea lui, deoarece se află publicat în „*Curierul Misionar*“ No. 11 din 1929, și toți membrii au cunoștință de conținutul lui. Propunerea a fost primită cu unanimitate de voturi.

Ca oaspeți dela Conducere am avut pe frații: Steen Rasmussen din partea Diviziunii Sud-Europene, D. N. Wall, Ștefan Demetrescu, P. Păunescu, T. Dresen și N. Dorobăț, din partea Uniunii Române.

Fr. D. M. Făurescu, Președintele Conferinței, a mulțumit călduros tuturor fraților delegați ai Comunităților, cari au răspuns la invitația făcută, cât și tuturor oaspeților; salută cordial pe toți și le urează „*bun venit*“ la această conferință.

Apoi, fr. Făurescu a prezentat Adunării pe frații reprezentanți ai Diviziunii și Uniunii Române, cari, cu multă iubire și bunăvoință au venit în mijlocul nostru, și căroră, deasemenea, le-a mulțumit și le-a urat „*bun venit*“.

Ca introducere fr. Făurescu a citit textul din Ier. 51, 10, cu următorul conținut: „*Domnul scoate la lumină dreptatea pricinii noastre: veniți să istorisim în Sion lucrarea Domnului, Dumnezeului nostru*“. În dezvoltarea lui, a amintit că ținta Domnului, cât timp a fost pe pământ și până la venirea Sa în mărire, a fost și este aceasta: „*El nu va slăbi nici nu Se va lăsa; până va așeza dreptatea pe pământ*“. Isa. 42, 4.

În lucrarea pentru salvarea sufletelor, Domnul privi neconținut cu încredere, spre ultimul ceas al activității Sale, fiind convins că „*mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui*“. Eccl. 7, 8. Cu câtă bucurie și satisfacție a putut spune Domnul în rugăciune către Tatăl, la sfârșitul activității Sale: „*Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s'o faci*!“ Ioan 17, 4. Și apoi pe cruce, când Și-a dat duhul, a zis ușurat: „*S'a isprăvit!*“

După înălțarea Sa la cer, lucrarea de salvarea sufletelor dela pieire, a fost încredințată urmașilor Săi: „*Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume*“. Ioan 17, 18. Ca popor misionar în lume, poporul advent trebuie să urmărească neconținut aceeași țintă ca și Domnul: *Incheierea lucrării*. Când Evanghelia va fi predicată pretutindeni, *atunci* va veni sfârșitul.

Ceeace facem când raportăm din săptămână în săptămână, din lună în lună și din an în an, ne amintește că va veni odată timpul, când vom raporta ca și Domnul: *terminarea lucrării*. Și atunci, vom auzi cu multă bucurie invitația Domnului: „*Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri; intră în bucuria stăpanului tău*“. Mat. 25, 21.

În această conferință, nu vom vorbi atât de mult de greutățile întâmpinate ca purtători ai întregii solii în lume, căci ele nu se pot compara cu mărirea răsplată ce o va aduce Domnul la venirea Sa. Vrem să prezentăm adunării un raport bun ca și Iosua fiul lui Nun și Caleb fiul lui Iefune, și să vorbim numai bine despre Canaanul ceresc; și, la aceasta să ne ajute bunul Dumnezeu.

S'a procedat apoi la constituirea Conferinței:

S'a făcut apelul delegaților Comunităților. Cele 59 Comunități din Conferința Muntenia-

Est, au fost reprezentate printr'un număr suficient de delegați.

Fr. Făurescu aduce la cunoștință că dela 10 Octombrie 1929 și până în prezent, Domnul ne-a ajutat să organizăm încă 11 comunități noi: Barza, Cărbunești, Cuza-Vodă, Cojanu, Duranlar, Dedulești, Ergii, Ferdinand I, Goruna, Mircea-Vodă și Principesa Elena.

După cetirea numelui fiecărei Comunități, s'a dat ocazie fraților lucrători respectivi, să spună câte ceva cu privire la fiecare Comunitate în parte, lucru care a produs multă bucurie. S'a propus primirea lor în sânul Conferinței, și au fost primite cu unanimitate de voturi.

Pentru pregătirea și studierea diferitelor lucrări ale Adunării Generale, potrivit organizației noastre bisericești, s'au ales cu unanimitate de voturi, următoarele trei comitete: 1) *Comitet de Hotărâri*, 2) *Comitet de Numiri*, și 3) *Comitet de Acreditări*.

Fr. Făurescu, a prezentat Raportul Statistic din care reiese un spor de 195 suflete câștigate în timp de 8 luni din 1930, mulțumind lui Dumnezeu pentru ajutorul Lui. Raportul a fost discutat și primit cu unanimitate de voturi.

Fr. T. Coconcea, Cassierul Conferinței, a prezentat Raportul Financiar pe timpul dela 1 Ianuarie până la 1 Iulie a. c., raport care a fost discutat și primit cu unanimitate de voturi.

Fr. I. Mihailoff, Secretarul Departamentelor, a prezentat: Raportul Școlii Sabatului; Raportul Misiunii Interne și Raportul Misionarilor Voluntari, cari au fost discutate și primite cu unanimitate de voturi.

Fr. D. Gheorghîță, Șeful Colportorilor, a prezentat Raportul lucrării de colportaj; care a fost îmbucurător.

Comitetul de Numiri a propus ca slujbași în organizația Conferinței Muntenia-Est pentru anul 1931 pe următorii frați:

Președinte: David M. Făurescu.

Cassier și Secretar: T. Coconcea.

Comitet: D. M. Făurescu, T. Coconcea, Iordan Mihailoff, Toma Dobre, Ilie Ghiorghîșor, Eduard Seefried și Gheorghe Dumitrescu — Râncezi.

Comitet de verificarea cheltuelilor:

Ilie Stroescu, Petre Celante, și Gheorghe Bărbulescu.

Secretar pentru Departamente: I. Mihailoff.

Dirigintele Colportori: Dumitru Ghiorghîță.

Comitetul de Acreditări, a propus pentru

lucrarea misionară din anul 1931, pe următorii frați:

Predicatori: David M. Făurescu, Ilie I. Ghiorghîșor, Ștefan Ouatu, Toma Dobre, și Pavel Olteanu.

Recomandați pentru întărirea ca predicatori: Nicolae B. Arcaliefski și Dobre Cristil.

Ajutori-Predicatori: Chiriță Doagă, Dumitru Ceaușu, Scarlat D. Popa și Mihail Ganea.

Lucrător misionar: Ivan P. Abușeff.

Colportori: Dumitru Ghiorghîță, Ion Popa, Ilie Itu, Alexandru Anghelescu și Nicolae Dumitran.

Propunerile acestor două comitete deosemena, au fost primite cu unanimitate de voturi.

Comitetul de hotărâri, a propus chestiunile publicate la pag. 5, cari au fost discutate și primite cu unanimitate de voturi.

Sâmbătă 20 Septembrie, a fost o zi de mare binecuvântare, simțind influența Spiritului Sfânt în inimile noastre într'un mod deosebit.

În Școala Sabatului au participat 260 membri, și 47 vizitatori. Colecta a fost de Lei 2.337.

La serviciul divin de dimineață fratele Rasmussen a ținut o însuflețită cuvântare, îndemnând pe toți cei de față la o deplină consacrare, spre a putea duce o vieță sfântă în familie și între oameni.

După amiază a avut loc solemnitatea întăririi prin binecuvântare pentru serviciul de predicator, a fraților Nicolae B. Arcaliefsky și Dobre Cristil.

Cu această ocazie, potrivit hotărârii luate, s'a făcut apel la toți cei de față de a subscrie și achită lunar o sumă după putere, pentru fondul de educație.

Duminecă după amiază a avut loc producția Cercului Tinerimii. Programul desfășurat a mișcat inimile tuturor celor de față. La sfârșit, pentru ajutorarea lucrării din Madagascar, s'a strâns o colectă, care a fost de Lei 1.000.

În tot timpul Conferinței am simțit multă bucurie, și totul a decurs în perfectă liniște și ordine. Mulțumim Domnului pentru ajutorul dat și pentru conducerea Sa părintească cu care ne-a condus.

Domnul să binecuvinteze pe toți membrii Comunităților noastre, și pe toți frații conlucrători din Conferința Muntenia-Est, ca într'o deplină consacrare, să lucrăm și mai stăruitor la salvarea sufletelor din păcat.

Președinte, David M. Făurescu.

Secretar, T. Coconcea.

Raportul Adunării Anuale a Conferinței Moldova de Sud.

Galați 1—5 Octombrie 1930.

Adunarea anuală a Conferinței Moldova de Sud a avut loc în Galați, str. Sf. Spiridon No. 28.

Ca oaspeți am avut din partea Conferinței Generale pe fratele Schubert, și I. F. Huenergardt, din partea Diviziunii europene de Sud.

Uniunea Română a fost reprezentată prin fr. D. N. Wall, P. Hermann, P. Păunescu, și T. Dresen.

Comunitățile din conferință au fost reprezentate prin 104 membri delegați.

Lucrarea Administrativă a fost făcută în 5 ședințe.

Secretarul Conferinței a dat următorul raport statistic:

La 1 Ianuarie 1930 Conferința a început cu 28 Comunități și 914 membri. În cele 3 trimestre din anul acesta au fost primiți 137 membri și au fost organizate și primite în Conferință 9 Comunități, și anume:

- 1) Poiana Nucului cu 21 de membri.
- 2) Andruș cu 9 membri.
- 3) Vânători cu 7 membri.
- 4) Tibănești cu 7 membri.
- 5) Corni-Albești cu 14 membri.
- 6) Doljești cu 16 membri.
- 7) Gălbenița cu 15 membri.
- 8) Șerbești cu 18 membri.
- 9) Sofieni cu 26 membri.

Casierul Conferinței, fratele Tănase R. Mateescu a prezentat raportul financiar pe ultimii doi ani din urmă și 8 luni din anul 1930, care a fost primit cu unanimitate de voturi.

Pentru pregătirea lucrărilor Conferinței s'au ales prin unanimitate de voturi următoarele comitete:

1) *Comitetul de Hotăriri*: P. Hermann, C. Munteanu, D. Irod, V. Zamfir, Alex. Caradință, Roman Ciuciumiș, Th. Bujor.

2) *Comitetul de Acreditări*: I. F. Huenergardt, C. Florescu, N. Alexe, N. Baston, T. R. Mateescu, Gh. Danciu, Alex. Petrescu.

3) *Comitetul de Numiri*: P. Păunescu, N. Pahoncea, Gr. Dașoveanu, Ștefan Constanti-

nescu, Gh. Paveliu, Ion Liga.

Comitetul de Hotăriri a propus Adunării hotărârile dela pag. 5.

Comitetul de Acreditări a propus următoarele persoane în lucrarea misionară din Conferință:

Predicatori: C. Florescu, N. Alexe, Gr. Dașoveanu, C. Munteanu, Al. Petrescu.

Predicatori ajutori: Rudolf Reinheimer, Anghel Panait, și Dumitru Irod.

Lucrător Biblic: Gheorghie Luca.

Comitetul de Numiri a propus ca slujbași în Conferință pe anul 1931 pe următoarele persoane:

Președinte: Constantin Florescu.

Secretar-Casier: Tănase R. Mateescu.

Comitetul Conferinței: C. Florescu, T. R. Mateescu, N. Alexe, D. Irod, Gr. Dașoveanu, V. Zamfir, I. Mânzățeanu.

Comitetul de verificarea cheltuelilor: N. Baston, N. Pahoncea.

Secretar pt. Departamente: D. Irod.

Dirig. Colportori: V. Zamfir.

Propunerile acestor comitete au fost primite cu unanimitate de voturi. Adunările au fost vizitate de multe suflete care au rămas pătrunse de adevărurile Evangheliei.

Școala de Sabat a avut 21 de clase în cari au participat 290 elevi. Darurile au fost de 1.400 Lei.

Duminecă după masă, 5 Octombrie, a avut loc producția Misionarilor Voluntari, cu un frumos și bogat program. Producția a fost vizitată de multe persoane, și cu toții am simțit o deosebită bucurie.

Cu inimile pline de bucurie și curaj, am părăsit Adunarea noastră spre a merge să împărțăm și celor ce nu au putut lua parte la Conferință, sperând ca, prin ajutorul lui Dumnezeu să luăm parte din nou la o asemenea Conferință.

Președinte, C. Florescu.

Secretar-Casier, Tănase R. Mateescu.

Raportul Adunării Anuale a Conferinței Moldova de Nord.

Iași 8—12 Octombrie 1930.

A treia Adunare Generală Anuală a Conferinței Moldova de Nord a avut loc anul acesta în Iași, în sala din Str. Școala de Arte No. 3.

Ca oaspeți am avut pe fr. I. F. Huenergardt din partea Diviziunii Europene de Sud; iar din partea Uniunii române pe frații: D. N. Wall, P. Păunescu și P. Hermann.

Seria Ședințelor administrative, s'a deschis de către fr. Gh. Stănescu, Președintele Conferinței, în ziua de 9 Octombrie 1930 orele 10,30 a. m. cu cântare de laudă și rugăciune de mulțumire către Cel Atotputernic.

Apoi fr. Gh. Stănescu a spus câteva cuvinte în legătură cu textul din Ps. 84, 1—9.

După citirea Protocolului Adunării Generale din anul trecut, fr. Stănescu a făcut o comparație a lucrării de acum în raport cu anul trecut, arătând că lucrarea merge progresând în ce privește câștigarea de suflete și înființarea de noi Comunități.

S'a făcut apoi apelul delegaților, la cari au răspuns un număr de 93 delegați, reprezentând majoritatea Comunităților.

S'a propus apoi spre a fi primite în Conferință următoarele Comunități nou organizate, și anume:

1. Concești cu 14 membri.
2. Rădeni-Poiana cu 22 membri.
3. Verticăuți cu 10 membri.
4. Trenca cu 17 membri.

Totul 4 Comunități cu 63 membri.

În urma recomandărilor date de frați predicatori, lucrători biblici și presbiteri, asupra acestor noi Comunități, Adunarea a votat primirea lor în Conferință.

Pentru pregătirea și studierea lucrărilor Adunării Generale Anuale, și potrivit organizației denominațiunii noastre, fr. Președinte a propus pe următorii frați, pentru comitele necesare, și anume:

1. *Comitet de Numiri* compus din: P. Păunescu, Pavel Moroșan, Anton Knittel, Vasile Beșleagă, și Ioan Pelepciuc.

2. *Comitet de Acreditări*: I. F. Huenergardt, Gh. Stănescu, M. Manchen, Ștefan Antemiuc, și Gavril Bardan.

3. *Comitet de Hotăriri*: P. Hermann, C. Andrieș, Gh. Oresciuc, Al. Mustafa, L. Hârceag, I. Tudose, și Gh. Niculiță.

Această propunere a fost primită cu unanimitate de voturi.

Adunarea Generală alege ca Secretar al Adunării Generale, în urma propunerii făcute, pe fr. C. Andrieș.

Fr. C. Andrieș, Secretar-Casier al Conferinței, a prezentat Adunării raportul statistic de membri precum și raportul financiar. Cu multă bucurie s'a constatat din primul raport, că Conferința Moldova de Nord are azi un număr de 1559 membri în 54 Comunități organizate. Dela ultima Adunare Generală până azi numărul membrilor a crescut cu 137.

Din raportul financiar s'a constatat progres în daruri și regres la zecimi. Cu toată criza

financiară actuală, pentru normalizarea intrărilor de zecimi în Conferință, s'a recomandat sinceritate și credincioșie.

Ambele rapoarte au fost primite cu unanimitate de voturi.

Fr. Al. Mustafa, Secretarul Departamentelor, a prezentat raportul lucrării misionare, al Școlilor de Sabat și al Misionarilor Voluntari, din cari rapoarte deasemenea s'a remarcat progres în lucrarea Domnului.

Urmează fr. A. Rizea, Dirigintele Colportorilor, care a prezentat deasemenea raportul de activitatea lucrării de colportaj, care a fost un prilej de mulțumire către Dumnezeu, pentru sprijinul ce-L dă lucrării Sale și în această lucrare de primul rang. Toate aceste rapoarte au fost primite cu unanimitate de voturi, fiind o încurajare a fraților Colportori pentru viitor.

Comitetul de Numiri a propus ca slujbași ai Conferinței pentru anul 1931 pe următorii frați:

Președinte: Gh. Stănescu.

Secretar-Casier: C. Andrieș.

Secretar pt. Departamente: Al. Mustafa.

Diriginte al Colportorilor: A. Rizea.

Comitet: Gh. Stănescu, M. Manchen, P. Moroșan, C. Andrieș, Al. Mustafa, Andrei Rizea, și Pelepciuc Ioan.

Pentru verificarea cheltuelilor: Anton Knittel și Vasile Beșleagă.

Comitetul de Acreditări a propus pe următorii frați spre a fi acreditați pentru anul 1931 și anume:

Predicatori: Gh. Stănescu, M. Manchen, Pavel Moroșan, Gh. Oresciuc. Pentru a fi întărit prin binecuvântare: N. Voinea.

Ajutori Predicatori: Al. Mustafa, C. Ionescu Grăjdinoiu, Gh. Darie, Dumitru Bădescu, și A. Rizea.

Lucrători Misionari: Grigore Lehaci și Tănase Miriuca.

Secretar-Casier: C. Andrieș.

Colportori Misionari pe cont propriu: Radu Eremia, Toma Ciohotaru, Fritz Ottschofschi, Nicolae Coresciuc, Ștefan Moroșan, Timofil Cipil, Ioan Bădnariuc, Ana Donic, Nicolae Gheorghiu, Alexandru Lupu, Titus Catargiu și P. Valeanu.

Propunerile acestor două Comitete au fost votate și primite cu unanimitate.

Comitetul de Hotăriri a propus hotăriri dela pag. 5, cari au fost primite cu unanimitate de voturi.

Ziua de Sâmbătă 11 Octombrie a fost o zi măreață în care cu toții am primit bogate binecuvântări. Școala Sabatului a fost vizitată

ANEXA LA Curierul Misionar

Anul II.

București, 1931.

No. 1.

Departamentul Școlii de Sabat.

Responsabil: P. Păunescu.

„Instructorul“.

Lecțiunea 1 — 3 Ianuarie, 1931.

BOTEZUL ȘI INSEMNĂTATEA LUI.

Plan.

I. Legea și harul:

1. Scopul Legii.
2. Scopul harului.

a) Iertarea păcatelor este moartea față de păcat.
3. Avertizarea împotriva unei concluzii greșite.

a) Orice adevăr are umbra sa preînchipuitoare.
La Rom. 5, 20: Păcatul nu trebuie privit numai

în mod neclar fără un adevărat sentiment al vinei, ci fiecare păcat, asemenea ca și în cazul lui Adam, ar trebui considerat ca o călcare a voinței lui Dumnezeu atât de clar exprimată. După Lege, Izraillii ajunseseră astfel cel mai păcătos popor din lume. Deaceia harul avea să exercite în mijlocul lui Izrail o influență cu atât mai mare.

II. Insemnătatea botezului:

1. „Botezați în moartea Lui“.

a) A muri împreună cu Domnul Hristos — suferința nu se poate evita.

b) A crede în moartea Domnului Hristos.

c) A immormânta vieța veche.

d) A învia spre o viață nouă.

III. Vieța ce nouă:

1. Stăpânirea păcatului a ajuns la un sfârșit.

a) Omul nu mai slujește păcatului, fiindcă este mort față de el.

b) El trăește împreună cu Hristos și asemenea lui Hristos pentru Dumnezeu.

Note: Expresia „muri“ din Vers. 7 nu se referă la moartea naturală, ci la moartea față de păcat.

Notează! Stăpânirea păcatului este înfrântă; omul însă nu este liber de ispită sau de sentimentul tendinței păcătoase din el.

Lecțiunea 2 — 10 Ianuarie, 1931.

DREPTATEA ȘI VIEȚA.

Plan.

1. Indemnul și îmbărbătarea:

1. Indemnul la luptă împotriva păcatului.

2. Îmbărbătarea, fiindcă starea creștinului este o stare a harului.

II. Obiecțiunea și răspunsul:

1. Obiecțiunea: Harul nu aduce cu sine o ușurătate față de păcat?

2. Răspunsul: În locul sclaviei păcatului a venit robia dreptății.

Notă: Mulți oameni se străduesc ca prin faptele lor, adică prin păzirea Legii, să scape de păcate și să dobândească vieța veșnică: Rom. 4, 4. Nici un om însă nu va fi socotit drept înaintea lui Dumnezeu prin faptele Legii: Rom. 3, 20. Căci biruința asupra păcatului și dreptatea cerută de Dumnezeu nu se poate obține prin Lege: Rom. 8, 3. Aceasta are loc numai prin harul lui Dumnezeu: Rom. 5, 20; 4, 16. Prin har ajungem liberi de păcatul nostru, primind totodată puterea spre a trăi o viață nouă.

III. Explicarea acestor două stări de robie:

1. În trecut robia păcatului.

2. Acum robia dreptății.

Lecțiunea 3 — 17 Ianuarie, 1931.

PACATOSUL ȘI LEGEA.

Plan.

I. Apostolul se adresează creștinilor, convertiți dintre Iudei, spre a le explica însemnătatea cea mare a morții Domnului Hristos.

II. Moartea unei persoane contractante aduce cu sine o schimbare juridică.

1. Pilda căsătoriei este folosită, pentru a dovedi că numai moartea unuia dă celuilalt deplina libertate.

2. Murind împreună cu Domnul Hristos am devenit nesimțitori față de legea păcatului (legea membrilor), care ne-a stăpânit până acum.

3. Credința în Domnul Hristos, care a înviat dintre morți, ne dă putere pentru a trăi o viață nouă.

III. Păcătosul iertat, și Legea.

1. El recunoaște că Legea (Decalogul) n'ar fi cauza păcatului.

2. Cunoscând Legea, omul devine conștient de păcatul său.

3. Călcare Legii duce la moarte.

Notă: „Judeii au susținut în timpul Domnului Hristos, că bărbatul ar fi îndreptățit să se despartă de soția sa, dacă ea l-ar fi nemulțumit în vreo pricină, pe când alții au referit această expresie numai la fapte imorale. Legea a făcut unele concesiuni simțului trupesc al poporului în viața de căsătorie, cari nu puteau să rămână pentru totdeauna în picioare. Cel care a putut să zică chiar față de Moise: „Dar Eu vă spun“, a respins în mod hotărât divorțul, exceptând cazul adulterului“.

LIBERAȚI DE PACAT.

Plan.

I. Sfințenia Legii lui Dumnezeu.

II. Omul în neconțință contrazicere cu Legea lui Dumnezeu.

1. Prin Lege păcatul devine și mai-păcătos.
2. Călcarea Legii aduce cu sine moartea.
3. Legea însă este dată de Dumnezeu ca îndrumător spre viață.
4. Încercarea de a ascultă față de fiecare poruncă în parte aduce omului lupte lăuntrice; aceasta este o luptă între bine și rău în propria sa inimă.

III. Domnul Hristos, Ajutorul, Liberatorul și Mântuitorul.

Lecțiunea 5 — 31 Ianuarie, 1931.

CARNEA ȘI SPIRITUL.

Plan.

I. Cum devine un om, care trăește după îndemnurile firii pământești, un om care trăește după îndemnul Spiritului:

1. El trebuie să fie în Hristos.
2. Domnul Hristos liberază de păcat și de moarte.
3. Trupul slăbit nu se poate schimbă singur.
4. Domnul Hristos a învins păcatul în carne.
5. Domnul Isus aduce îndreptățirea, recunoscută de Dumnezeu.

II. Semnele caracteristice și însemnătatea celor două clase.

1. Omul care trăește după îndemnul firii pământești:

- a) Cugetele sale.
 - b) Faptele sale.
2. Omul care trăește după îndemnul Spiritului:
 - a) Cugetele sale.
 - b) Faptele sale.
 3. Însemnătatea.
 - a) Cel care trăește după îndemnul firii pământești își alege moartea;
 - b) Cel care trăește după îndemnul Spiritului are viață și pace.

III. Poziția omului care trăește după îndemnul firii pământești față de Dumnezeu:

1. Este dușmănoasă.
2. El nici nu se supune lui Dumnezeu.
3. Își atrage neplăcerea lui Dumnezeu față de el.
4. Nici nu aparține lui Dumnezeu.

Lecțiunea 6 — 7 Februarie, 1931.

COPIII INFIERII; O INDOITA MARTURIE.

Plan.

I. Însemnătatea mărturiei.

1. Mărturisește despre moarte din cauza păcatului.
2. Descoperă viața, de care avem parte prin Domnul Hristos.
3. A înviat pe Domnul Isus.

II. La ce ne împunernicește Spiritul?

1. De care lucru ne liberează?
2. Ce înseamnă aceasta?
3. Ce face El din noi?

III. Ce asigurare ne dă?

1. Înfierea.
2. Moștenirea.

MARIRE ȘI MANTUIRE.

Plan.

I. Valoarea suferințelor creștinului.

1. Raportul lor față de mărirea viitoare.
2. Răsplata statorniciei.

II. Dreptul pe care-l are creațiunea materială la mărirea viitoare.

1. Supunerea ei nemeritată sub starea nestatorniciei.
2. Dorința ei îndreptățită după libertatea copiilor lui Dumnezeu.

III. Nădejdea creștinului.

1. Ea îi promite liberarea din starea trecătoare a corpului.
2. Ea așteaptă mântuirea definitivă.

IV. Cerința prezentului.

Note: În textul din Rom. 8, 20—22 sub cuvântul „fîrea”, trebuie înțeleasă creațiunea neînsuflețită, peste care a venit blestemul în mod nemeritat, și care va recăștiga odată cu dispariția acestui blestem mărirea din Paradis.

Cele dintâi roade ale Spiritului înseamnă asigurarea primirii celor făgăduite și așteptate, dar sub aceste roade se mai poate înțelege o parte din Spiritul Sfânt, care se va revărsa peste creațiunea întregă spre înnoirea ei, astfel încât abia atunci se va descoperi pe deplin înfierea noastră.

Lecțiunea 8 — 21 Februarie, 1931.

DUMNEZEU LUCREAZA PENTRU BINELE NOSTRU.

Plan.

I. Prin rugăciune intrăm în legătură cu Dumnezeu.

1. În suferințele și nevoile din toate zilele avem nevoie de ajutorul neconținut al Tatălui nostru ceresc; cât de mare este deci privilegiul, că-l putem căuta în rugăciune totdeauna!

2. Dar de câte ori ne lipsește adevărata pricepere pentru a ști cum trebuie să ne rugăm, și de câte ori simțim slăbiciunea și neputința noastră, atunci Spiritul lui Dumnezeu vrea să vină în ajutorul slăbiciunii noastre.

3. Adevărata rugăciune ne va conduce așadar la o unire între spiritul omenesc și cel dumnezeesc și va fi primită de Tatăl nostru ceresc.

II. Bărbați cari s'au rugat în mod demn de imitaț.

1. Domnul Isus, deși Se rugă cu mare căldură, totuși S'a supus totdeauna voinței Tatălui Său.

2. David, după ce se rugase cu umilință și căință, s'a putut bucura de mila lui Dumnezeu.

3. Daniel, rugându-se cu post și mărturisindu-și păcatele, a primit binecuvântări divine.

4. În Numele Domnului Isus ne putem înfățișa înaintea Tatălui nostru ceresc, având făgăduința că El ne va ascultă totdeauna, dacă ne rugăm după voia Sa.

III. Dumnezeu lucrează pentru binele nostru.

1. Chiar dacă nu știm în împrejurările cele mai însemnate ale vieții noastre, cum trebuie să ne rugăm, Dumnezeu însă știe ce va servi spre binele nostru! Nu este acest lucru o taină minunată, pe care trebuie să o primim cu credința unui copil?

2. Hotărîrea sau intenția lui Dumnezeu este stânca mântuirii noastre — noi putem ști, că am fost chemați de către Dumnezeu să devenim copiii Săi.

Această asigurare întărește încrederea noastră în Dumnezeu, fiindcă El, care ne iubește, vrea numai binele nostru!

3. „Toate lucrurile și evenimentele trebuie să se supună scopurilor înalte ale lui Dumnezeu, contribuind la înființarea Impărăției Sale de iubire și astfel la mântuirea aleșilor Săi“.

Lecțiunea 9 — 28 Februarie, 1931.

INTENȚIUNEA ȘI IUBIREA LUI DUMNEZEU.

Plan.

I. Lucrarea iubirii lui Dumnezeu în Domnul Hristos.

1. Cunoscut mai dinainte.
2. Rânduit mai dinainte.
3. Chemat.
4. Indreptățit.
5. Mărit.

II. Asigurarea personală a iubirii lui Dumnezeu.

1. Dumnezeu este pentru noi.
2. El ne dăruiește toate bunurile.
3. El ne iartă toate păcatele.
4. El ne salvează de pieire.
5. El rămâne pe veci unit cu ai Săi.
6. Această unire se întemeiază pe biruința iubirii.

III. Mărturia fericită despre iubirea lui Dumnezeu.

1. „Sunt bine încredințat“.
2. Nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu.
3. Care a fost descoperită prin Domnul Hristos.

Note.

La I: Lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite. El nu face nimic nedesăvârșit. Deasemenea și lucrarea în copiii Săi este o lucrare desăvârșită și anume chiar dela începutul ei. Aceasta înseamnă, că „pe cari i-a cunoscut mai dinainte“, pe aceștia îi trece prin toate fazele lucrării Sale până la proslăvirea lor, până la asemănarea lor cu Fiul Său, Fratelui lor cel dintâiu născut. Ce mângâiere constituie aceasta pentru noi, cari ne găsim încă nedesăvârșiți în mâna Maestrului! El va continua lucrarea Sa și în noi, până când în noi se va oglindi slava Sa, căci Dumnezeu nu poate lăsa lucrarea Sa neferminată.

Expresia „rânduit mai dinainte“ sau „cunoscut mai dinainte“ nu trebuie interpretată astfel, ca și cum Dumnezeu dela început ar fi făcut o alegere după bunul Său plac sau în mod personal a unora sau a altora, ci în Efes. 1, 4 și 3, 11, cât și în multe alte texte ni se arată, că toate planurile și hotărârile lui Dumnezeu sunt în Domnul Hristos. Omul care se hotărăște pentru mijlocul ales de Dumnezeu, primind pe Domnul Hristos, face parte din cei pe cari i-a „cunoscut mai dinainte“, cât și din cei ce au fost aleși încă înainte de întemeierea lumii. Cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu nu exclude așadar exercitarea voinței libere a omului, ci dimpotrivă o deșteaptă în mod deosebit. Felul rânduirii de mai dinainte a lui Dumnezeu este de așa natură, încât mântuirea omului depinde în întregime de el însuși. Noi suntem cunoscuți mai dinainte, rânduiți mai dinainte, chemați, indreptățiți și proslăviți nu ca niște persoane, ci ca niște caractere în Domnul Hristos. După cum nimeni nu poate fi chemat, indreptățit sau proslăvit fără Hristos, tot astfel nu se poate ca cineva să fie rânduit mai dinainte fără Hristos. După cum cel ce primește pe Domnul Hristos în credință va fi indreptățit și proslăvit, tot astfel devine prin primirea Domnu-

lui Hristos unul, care a fost rânduit mai dinainte. Toate în Domnul Hristos și nimic afară din El.

La II: În ultima parte a acestui capitol Apostolul Pavel se folosește de întrebări. El înșiră în felul acesta un număr întreg de întrebări, repetând încăodată ceea ce a făcut Dumnezeu prin Domnul Hristos pentru oameni. Însă prin aceste întrebări Apostolul dorește să aducă pe oameni acolo, să se gândească în mod deosebit, pentru ca să dea personal răspunsul la aceste întrebări. În felul acesta el vrea să-i determine de a lua o poziție personală față de acest mare adevăr. Și acesta este scopul principal. Noi trebuie să știm, că Dumnezeu este pentru noi, că El este gata să ne dăruiească toate în Domnul Hristos, că El vrea să ne ierte păcatele în ciuda tuturor învinuirilor, că El dorește să ne scape din pierzare, rămânând veșnic unit cu noi. Această asigurare ne dă putere pentru a birui și a învinge, cu toate suferințele îndurate.

La III: Ultima este o mărturie plină de bucurie. Și așa trebuie să fie. Cele trăite de noi, trebuie să devină o mărturie pentru alții. Nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel enumeră apoi zece lucruri. Aici numărul zece înseamnă ceva atotcuprinzător, servind ca o deosebită accentuare pentru cuvântul „nimic“. Chiar dacă nu se găsește acest cuvânt în textul nostru, totuși am putea să ni-l închipuim de zece ori subliniat. Orice s'ar întâmpla, chiar dacă s'ar pierde lumea, totuși rămâne iubirea lui Dumnezeu și noi în ea. Și toate acestea sunt în și prin Domnul Hristos. Dea bunul Dumnezeu ca aceasta să devină mărturisirea și experiența noastră personală în Domnul nostru Isus Hristos.

Lecțiunea 10 — 7 Martie, 1931.

IZRAILUL LUI DUMNEZEU ȘI PRIVILEGIILE SALE.

Plan.

I. Adevărații copii ai lui Dumnezeu simt o adâncă compătimire cu cei ce au rătăcit și se găsesc pe drumul pierzării.

1. Apostolul Pavel.

a) Luând Spiritul lui Dumnezeu ca martor, mărturisește despre întristarea cea mare și despre durerea sa din cauza împietririi poporului său.

b) Iubirea lui pentru poporul său este așa de mare, încât ar da fericirea sa veșnică, dacă le-ar putea asigura salvarea.

2. Moise. Și el își pune vieța în joc pentru poporul său sub orice împrejurări; sau să trăească împreună cu frații săi, sau să moară cu ei.

3. Adevărații copii ai lui Dumnezeu simt împreună cu Domnul Hristos, jertfind asemenea Lui vieța și puterile lor, pentru a servi altora.

II. Dumnezeu a dăruit în iubirea Sa poporului Izrael șapte mari privilegii.

1. Primirea. Izrael a devenit prin nemărginita milă a lui Dumnezeu un fiu al lui Dumnezeu; a primit înfierea divină.

a) Avea să devină și să rămână un popor sfânt și proprietatea lui Dumnezeu.

b) Ca o împărăție de preoți avea să vestească celorlalte popoare mărirea lui Dumnezeu.

2. Poporul a primit această mărire prin dreptatea lui Dumnezeu, care i-a fost dată împreună cu înfierea. Nedreptățile sale au fost acoperite prin dreptatea lui Dumnezeu, după cum o haină acoperă corpul.

3. Legămintele. Dumnezeu putea să țină numai atunci făgăduința Sa, când poporul respectă pe a

lui. Voința lui Dumnezeu a fost: „Eu voi fi Dumnezeu lor“. În Noul Legământ această voință a fost confirmată prin moartea Domnului Hristos, și de aceea iese în evidență în mod deosebit.

4. Darea Legii, expresia iubirii lui Dumnezeu: pentru ca să nu păcătuiești și să fii fericiți.

5. Slujba dumnezească ar trebui să fie o comuniune neîntreruptă a inimii, a sufletului și a spiritului cu Dumnezeu.

6. Făgăduințele cuprindeau în sine toate binecuvântările vieții pământești, cât și celei veșnice.

7. „Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile“.

Aceste privilegii puteau fi dobândite numai prin ascultare din credință.

1. Nu descendența firească din Abraam, ci armonia spirituală cu el ne face să fim moștenitorii privilegiilor și făgăduințelor date lui.

IV. Iudeii ne-au transmis mântuirea, care ne este vestită prin Evanghelia bogăției nemăsurate a Domnului Hristos.

Lección 11 — 14 Martie, 1931.

HARUL LUI DUMNEZEU ÎN ALEGEREA NOASTRĂ.

Plan.

I. Însemnătatea și importanța alegerii.

1. Apostolul dorește din toată inima salvarea poporului său.

2. Cuvântul lui Dumnezeu arată drumul spre Izraelul adevărat:

a) Sămânța făgăduită vine prin cel ce a fost născut după duh.

b) Nu nașterea trupească, ci renașterea este hotărâtoare.

II. Exemple ale alegerii:

1. Nașterea lui Isaac motivată pe temeiul făgăduinței.

2. Rebeca primește o făgăduință pentru copiii ei încă nenăscuți.

3. Hotărârea lui Dumnezeu nu se întemeiază pe merite, ci ea constă din chemarea ce ne-a fost făcută din har.

4. Conținutul făgăduinței primite de Rebeca.

5. Dumnezeu nu poate fi niciodată învinuit de nedreptate din cauza unei alegeri.

6. Ce a zis Dumnezeu lui Moise cu privire la alegere.

III. Condițiunile și felul purtării lui Dumnezeu la alegere.

1. Impărțirea harului nu depinde de căutare și străduință, ci numai de mila lui Dumnezeu.

2. Două intențiuni în purtarea lui Dumnezeu față de Faraon:

a) Salvarea poporului Izrael.

b) Mărirea lui Dumnezeu trece peste hotarele Egiptului.

3. Dumnezeu dă unuia har, pe când celălalt cade în impietrit.

4. Toți cei ce caută pe Dumnezeu și se întorc spre El, iubindu-L și păzind poruncile Sale, vor dobândi mila Sa.

5. Cei ce leapădă adevărul cad pradă unor răătăcirii grozave.

Note.

La II: Trei întemeietori ai Impărăției lui Dumnezeu: 1. Abraam = cel chemat; 2. Isaac = cel făgăduit; 3. Iacob = cel ales.

Dacă n'ar fi fost chemat Abraam, el ar fi căzut pradă păgânismului. Abraam este ascultător. În

acest caz, atât Dumnezeu cât și omul își face partea.

Făgăduința cu privire la Isaac descoperă voința și taina harului lui Dumnezeu. Prin credință, ei erau străini în țară. Prin credință în chemarea lor ei au rămas departe de grozăviile țării, trăind în corturi, departe de palaturile Hetiților.

Această separare a fost observată atât de Isaac, cât și de Iacob, în mod credincios. Făgăduința făcută lui Abraam și lui Isaac: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului“, a rămas vie în amintirea lui Iacob. Aceasta eră pentru el cea mai măreață hotărâre. Sufletul său doria cu ardore după împlinirea ei. El căuta să scape de rivalitatea lui Esau. O supă cerută de Esau, și pregătită de Iacob, devine obiectul schimbului. Înșelăciunea de care s'a folosit Iacob a fost o metodă josnică. Aici însă s'a dovedit deosebirea. Iacob pune mai pe sus de toate dreptul de întâiu născut; pentru Esau acest privilegiu valorează mai puțin decât o mâncare. Cel ales de Dumnezeu se străduiește să obțină făgăduința dată de Dumnezeu; Esau însă disprețuiește dreptul său de întâiu născut.

La III: Dumnezeu a arătat neputința zeilor egipteni, pentru ca regele să se întoarcă la El, și să primească o „viață nouă“. Faraon însă a rămas împietrit, până când s'a îndepărtat cu totul de Dumnezeu. Dumnezeu S'ar fi purtat tot astfel cu Faraon, cum S'a purtat și cu Nabucodonosor. Faraon însă nu voia să primească lecția. Umilirea lui Faraon a servit la răspândirea măririi lui Dumnezeu; Nabucodonosor a învățat din experiența sa și a dat lui Dumnezeu slava cuvenită. Dumnezeu face toate lucrurile bine chibzuite.

Lección 12 — 21 Martie, 1931.

HARUL LUI DUMNEZEU ÎN ALEGEREA NOASTRĂ.

(Urmare.)

Introducere: Omeneșcul: „Pentru ce?“

Faptul că această întrebare este omenească ne arată răspunsul: „Cine ești tu, o omule, ca să te cerți cu Dumnezeu?“

I. Înființarea Comunității.

Pilda următoare despre olar este un răspuns la murit la întrebarea din Vers. 19. În ea Apostolul ilustrează înființarea Comunității celei noi și desființarea celei vechi.

1. Vase spre cinste și necinste.

Dumnezeu fiind Creatorul și Intreținătorul a toate, lucrează după voia Sa atotputernică, însă totdeauna sfântă și plină de iubire. De aceea El poate crea ființe cu diferite daruri, dând unuia mai multe, iar altuia mai puține talente, hotărând astfel cu privire la chemarea lor spre o activitate mai mare sau mai restrânsă. Dumnezeu însă nu crează pe unul rău, iar pe altul bun; este adevărat, că El îngăduie ivirea răului, lăsându-l să se coacă până la sfârșit.

2. Vasele mâniei și îndurării.

Vasele cari au fost înzestrate cu diferite daruri, hotărâsc singure dacă se va arăta în ele mânia sau îndurarea lui Dumnezeu, căci ele pot să se supună, sau să se opună voinței lui Dumnezeu. De aceea vasele cinstei nu trebuie să fie numaidecât vase ale îndurării, iar vasele necinstei nu trebuie să fie și vasele mâniei.

3. Bogăția măririi lui Dumnezeu în vasele îndurării.

Această pildă este o confirmare a adevărului despre lepădarea poporului lui Izrael și despre alegerea păgânilor. Iudeii credeau că numai ei ar fi va-

sele cinstei și îndurării, văzând în păgâni niște vase create de Dumnezeu spre necinste, și în cari Dumnezeu ar fi vrut să-Și descopere mânia. Izrailiții, cari fuseseră într'adevăr creați de Dumnezeu ca să fie vase spre cinste, au devenit prin folosirea greșită a voinței lui Dumnezeu niște vase ale mâniei, pe cari Dumnezeu le-a „suferit cu multă răbdare”. Vers. 22. După cum Dumnezeu a ales pe Izrailiții din har, tot astfel a chemat acum vasele necinstei (păgâni), arătându-le îndurarea Sa din har, „ca să arate bogăția mării Sale”. Vers. 23.

II. Dovada profetică pentru lepădarea lui Izrail.

1. Alegerea păgânilor: Osea 2, 23; 1, 10. Această profecie a fost îndeplinită prin chemarea păgânilor la mântuire: 1 Pet. 1, 10. Profețiile lui Dumnezeu trebuie să se împlinescă, nu însă prin înlăturarea voinței libere a făpturilor, ci tocmai prin voința lor.

2. Lepădarea poporului Izrail: Isa. 10, 22, 23; 1, 9. După această profecie majoritatea poporului lui Izrail va fi lepădată. Această lepădare însă nu desființează Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 9, 6), ci dimpotrivă îl confirmă. Pavel pune în fața masei celei mari a Izrailiților după trup, însă necredincioși, ceata cea mică, rămășița, a adevăraților luptători ai lui Dumnezeu. Această judecată a lui Dumnezeu asupra lui Izrail a început cu venirea Domnului Hristos, fiindcă Izrailiții trebuiau să aducă roadele unei adevărate pocăințe, însă aceste roade nu s'au găsit la ei.

III. Cauza lepădării lui Izrail.

1. Indreptățirea prin Lege și din credință. Izrailiții nu înțelegeau planul de mântuire al lui Dumnezeu, lipsindu-le adevărata apreciere a Vechiului și Noului Legământ. Istoria poporului Izrail este plină cu exemple de zel pentru credința lor, eră însă un zel furios și fanatic, de aceea plin de mândrie, lipsit de iubire și de virtuțile unui suflet ce caută într'adevăr pe Dumnezeu. Izrail ar fi putut să se bucure de adevărata cunoștință în Cuvântul lui Dumnezeu, a decăzut însă în mari păcate spirituale, îndepărtându-se tot mai mult dela finta dorită. Dumnezeu depeșind însă păcatul păgânilor prin păcat, încât păcătoșenia lor a devenit extrem de mare, ei au ajuns să simtă o adevărată căință, dorind să primească ajutor de sus, și acum puteau să primească pe Domnul Hristos prin credință.

2. Necredința și împotrivirea lui Izrail: Necredința Izrailiților în har, care trebuie să producă în inima omului credință, eră cauza de ce Stânca mântuirii a devenit pentru ei o piatră de poticnire: Isa. 8, 14. Mândria și îndreptățirea de sine a format piedica cea mare de a primi pe Domnul Hristos, căci numai o căință umilă ne pregătește pentru primirea Domnului Hristos și a puterii Sale.

Incheiere: „Cine crede în El, nu va fi dat de rușine”. Vers. 33. Cine are în conștiința sa asigurarea unei adevărate credințe în Domnul Isus, este curajos „ca un leu tânăr”. Prov. 28, 1. Adevărata credință în Domnul Isus nu va degenera niciodată într'un zel fals.

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta, că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți: vei fi MANTUIT”.

DEPARTAMENTUL TINERETULUI.

Responsabil: P. H. Hermann.

Programe pentru adunările „M. V.” din trim. I. 1931.

Notă pentru Diriginții Cercurilor: Intrând într'un an nou vă doresc cele mai bogate binecuvântări din partea lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să poarte o deosebită grijă de Departamentul Tineretului, binecuvântându-l în toate privințele. Deasemenea să influențeze prin Spiritul Sfânt pe toți tinerii cari stau în legătură cu Comunitatea adventă, pentru ca să devină membri Cercului Misionarilor Voluntari, luând parte activă la studiile și la lucrarea misionară a Cercului. Tinta noastră pentru anul 1931 ar trebui să fie: „Mai mulți membri pentru Cercul Misionarilor Voluntari!” Intrați deaceia în legătură cu toți tinerii cari fac parte din Comunitatea Dv., și invitați-i să devină membri activi ai Cercului Misionarilor Voluntari.

Vă comunicăm, că vom ține în luna Ianuarie primul examen asupra studiilor pe cari le-am făcut în cursul anului 1930 după programele din „Anexa”. Noi vom trimite întrebările la cari trebuie dat un răspuns mulțumitor la adresa lucrătorilor respectivi sau a presbiterilor, cari vor conduce apoi examenul. Deaceia rugăm pe toți tinerii cari au luat parte la aceste studii, să se înscrie la Dirigințele Cercului respectiv, care va întocmi la rândul său lista candidaților, predând-o fratelui însărcinat cu supravegherea examenului. Toți cari vor trece cu succes acest examen vor primi un certificat frumos, iar la încheierea anului 1931 diploma pentru „Standard of Attainment”. Sperăm ca toți Misionarii Voluntari vor lua parte la aceste examene.

În acest an nou vom continua planul nostru de studii. Pentru studiile biblice din primul trimestru 1931 am ales următoarele subiecte: Slujba îngerilor buni; natura omului și starea morților; ultimele șapte plăgi; învierea morților și mileniul; soarta nelegiuitorilor și moștenirea veșnică a sfinților. Deasemenea înaintăm în studiul istoriei advente și al geografiei misionare. Toate aceste studii sunt însemnate și interesante, deaceia ar trebui studiate cu amănunțime.

Programul din luna Ianuarie.

Întăia și a doua săptămână.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții”.
5. Studiu biblic: „Serviciul îngerilor buni”.
6. Studiu istoric: „Sora White este dispusă să comunice și altora cele văzute de ea. Demascarea înșelăciunii și învățăturilor false”.
7. Studiul geografiei misionare: „America de Sud”.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiu biblic: „SERVICIUL INGERILOR BUNI”.

Existența îngerilor, cari sunt mai pe sus decât oamenii.

1. Cum sunt numite acele ființe superioare, cari

au o putere mai mare decât oamenii? 2 Pet. 2, 11; Ps. 103, 20.

2. Ce dovedește textul din 2 Petru 2, 4 și Iuda 6? Acest text arată că există două clase de îngeri: unii cari și-au păstrat stăpânirea, și alții cari au pierdut-o, și anume cei ce s'au păcătuiseră. La început însă toată ostirea a fost sfântă.

3. Reprezintă îngerii spiritele oamenilor morți? De unde reiese că ei nu pot să fie aceste spirite? Din Iov 38, 4 și 7 reiese, că înaintea întemeierii pământului au trăit fii ai lui Dumnezeu, aici fiind vorba despre îngeri cari laudau pe Domnul. Și când încă nu murise nici o ființă omenească, găsim pe îngerul lui Dumnezeu păzind grădina Edenului. Vezi Gen. 3, 23. 24.

4. Sunt îngerii cu adevărat ființe cari au cap, mâini, picioare și alte membre? Ezech. 10, 1. 11. 12; Apoc. 10, 1.

Serviciul îngerilor buni.

5. Unde și cui servesc îngerii în prima linie? Ps. 103, 19—21.

6. Pentru a cui servire mai sunt ei rânduiți? Ebr. 1, 14.

7. Ce servicii să aducă ei celor temători de Dumnezeu? Ps. 34, 7; 91, 11.

8. Cu ce putere sunt ei înzestrați, pentru ca să poată aduce la îndeplinire poruncile primite? 2 Imp. 19, 35.

9. Citează câteva exemple, când îngerii lui Dumnezeu au venit în ajutorul oamenilor evlavioși? Gen. 19, 1. 10—16; Fapt. 5, 18. 19.

10. Ce alte servicii mai fac îngerii lui Dumnezeu?

a) Ei aduc oamenilor solii din partea lui Dumnezeu: Mat. 1, 20; Luca 2, 10—14; Apoc. 14, 6—12.

b) Ei raportează evenimentele de pe acest pământ, cât și faptele oamenilor: Ezech. 9, 3. 4. 11; Dan. 12, 4; Apoc. 20, 12.

c) Ei iau parte activă la înfăptuirea planului de mântuire al lui Dumnezeu: Apoc. 7, 1—4; 10, 1. 5—11.

d) Ei slujesc lui Dumnezeu cu ocazia ținerii judecării cerești: Dan. 7, 9. 10.

e) Ei aduc la îndeplinire judecățile lui Dumnezeu: Apoc. 16, 1. 2; 20, 1—3.

f) Ei vin împreună cu Domnul Hristos cu ocazia venirii Sale și vor strânge pe toți sfinții Săi de pe pământul întreg: Mat. 24, 31; 25, 31.

Studiu istoric: „SORA WHITE ESTE DISPUSA SA COMUNICE ȘI ALTOARA CELE VAZUTE DE EA — DEMASCAREA ÎNȘELĂCIUNII ȘI ÎNVAȚĂTURILOR FALSE”.

Chiar dacă sora White a ezitat la început să vorbească și altora despre viziunile ei, totuși mai târziu a fost gata să aducă la îndeplinire datoria ei, fiind îndemnată de către un înger și primind asigurarea că Domnul ascultase rugăciunile ei și că o va întări. A doua zi a avut a treia viziune, cu ocazia căreia puterea lui Dumnezeu s'a manifestat în mod deosebit prin ea. Cumnatul ei din Portland, care venise pe neașteptate în vizită, i-a făcut propunerea să vină cu el până la Portland. În timp ce se află la cumnatul ei, a povestit această viziune în aceeași casă în care se află H. Foss, care primise o viziune asemănătoare. (Vezi „Anexa” No. 3 din 1930 pp. 41. 42.) El ascultă cele povestite de ea dintr'o cameră vecină și zise mai târziu: „Viziunea care a istorisit-o Ellen se aseamănă în toate privințele cu aceea pe care am primit-o eu”. În dimineața următoare a întâlnit-o și i-a zis: „Fii credincioasă în purtarea sarcinei și în comunicarea mărturiilor pe cari îți le va da Dumnezeu, și Domnul nu te va părăsi”.

Prin providența lui Dumnezeu s'a oferit sori White ocaziunea să meargă în partea de Răsărit a Statului Maine. Spiritul lui Dumnezeu a însoțit solia vestită la Orrington, Garland și în alte localități. Din diferite părți veniseră foarte mulți oameni, cari se bucurau în mare măsură de această solie. Cei descurajați primiau îndemnul să creadă din nou și să se bucure de adevăr. În localitatea Exeter simțise o mare sarcină, care apăsă asupra ei, până când n'a istorisit ceea ce văzută într'o viziune cu privire la câteva persoane fanatice, prezente. Cu aceasta a început lucrarea muștrării și a descrierii de caracter. Ea amintise, că se va întoarce în curând la Portland, unde vor veni și aceste persoane, căci așa văzuse în viziune. Aceste persoane însă nu sunt mânete de Spiritul lui Dumnezeu, ci prin fanatismul lor vor fi numai o piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu. Această mărturie n'a fost pe placul acestor persoane, cât și celor ce simțeau împreună cu ele. Ea eră tocmai împotriva planului lor, și deaceia inima lor se umplă de gelozie și ură. În urma unei vizite de trei luni la Atkinson, s'a întors din nou acasă după o absență de trei luni.

Scurt timp după aceea sora White a făcut prima ei vizită la Topsham, Maine, unde Adventiștii fineau adunările lor în casa fr. Curtiss. Aceasta a avut loc în anul 1845. Aici sora White a avut a patra ei viziune, în timpul căreia s'a manifestat puterea lui Dumnezeu în mod asemănător ca și la a treia viziune. În acel timp sora White a primit însărcinarea să meargă din loc în loc, pentru a redă cele ce i-au fost arătate. Câteodată Domnul i-a descoperit chiar încotro trebuie să meargă și ce greutăți va întâmpina. Ea trebuia să dea îndrumările necesare mai ales acelor cari erau porniți să răspândească învățătura despre o venire în spirit a Domnului Hristos și să încurajeze pe toți a rămâne la adevăr. După cum am amintit în „Anexa” No. 3, 1930 la pag. 46, sub titlul „Ispite și învățături false”, timpul dela decepțiunea din anul 1844 până când a venit lumina clară cu privire la Sfântul Locaș și solia îngerului al treilea, a fost plin de greutăți. Învățăturile greșite despre a doua venire a Domnului Hristos și lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu pe acest pământ căutau să intre în popor. Aceste învățături false au fost răspândite în deosebi de un anumit I. Turner. Sora White l-a întâlnit pe acesta în primavara anului 1845 la Paris, Maine, unde a învățat, că după ziua a zecea din luna a șaptea din anul 1844 n'ar mai exista har pentru păcătoși. Sora White însă i-a zis, că aceasta este „o învățătură falsă”.

Apărătorii acestei învățături greșite răspândiau chiar susținerea că sora White ar fi avut o viziune în care i s'ar fi arătat că timpul de har a trecut și că n'ar mai exista iertare pentru păcătoși. Cum am auzit însă mai sus, sora White a zis lămurit, că aceasta este o învățătură greșită. Fr. J. N. Andrews, care a locuit în anul 1845 în Paris, în statul Maine din America de Nord, și care cunoștea purtarea acestor oameni, cât și părerea lui Turner, a amintit într'o scrisoare cu privire la acest lucru următoarele: „Nu numai că viziunile (ale sorii White) nu sprijinesc această învățătură, însă ele îndreaptă chiar aceste păreri greșite”.

M. C. Truesdail amintește într'o scrisoare despre a doua vizită a sorii White la Paris, Maine, următoarele: „Vizitând sora White în vara anului 1845 Parisul, eu i-am povestit despre o iubită prietenă căreia părintele ei nu-i permitea să viziteze adunările noastre, dar care totuși n'a lepădat lumina adevărului. Sora mi-a zis zâmbitoare: „Domnul nu mi-a arătat niciodată că asemenea oameni nu vor fi

mântuiji, ci numai cei cari primind lumina adevărului, au lepădat-o cu dinadinsul”.

Într-o altă scrisoare cu privire la a treia vizită a sorii White la Paris, Maine, cetim următoarele:

„Sora White a primit la Paris o viziune în anul 1846, prin care i s'a arătat, că acea solie care susține că n'ar mai exista har pentru cei păcătoși, nu este adevărată, căci în sânul bisericilor se găsesc încă mulți, cari vor primi adevărul, și prin urmare îngerii cei buni lucrează mai departe pentru salvarea de suflete”. În aceste zile de grea cumpănă n'au trăit numai oameni cari nu mai voiau să lucreze zicând că nu mai există har pentru păcătoși, dar și astfel de persoane, cari pretextau că ar simți o mare povară pentru păcătoși, pretinzând că ei ar fi foarte evlavioși. Mulți însă o făceau numai de ochii lumii, fiind niște fățarnici. La Osvegô, un bărbat distins al bisericii a ținut adunări de re-deșteptare. El părea că lucrează foarte zelos pentru întoarcerea de păcătoși, pretextând că ar simți o mare povară și rugându-se cu multă căldură pentru ei. Sorii White i s'a arătat printr'o viziune ne-sinceritatea acestui bărbat. Acest bărbat, care fusese în același timp și administratorul casei de ajutor, se îmbolnăvisse pe neașteptate și trebuia să rămână în pat. Un portărel, care-i luase slujba în primire, a constatat, fiind de față și un reprezentant al poliției, că din cassă lipsiau o mie de dolari. Atât portărelului cât și funcționarului poliției le părea a fi imposibil ca un bărbat care lucrase în aparență cu atâta râvnă pentru întoarcerea de păcătoși, să fi sustras acești bani. Ei se hotărâră însă a se informa în această privință. Funcționarul poliției a mers înainte, pentru a se ascunde într'un șopron, de unde să poată observa ușa dinapoia casei. După ce intrase portărelul în casă prin ușa din față, poliștistul observă cum soția celui bolnav ieșise prin ușa din dos și îndreptându-se către o movilă de zăpadă, ascunse acolo ceva. Portărelul cerând cassierului bolnav deslușiri cu privire la dispariția banilor, acesta deveni neliniștit și ridicând mâna către cer luă pe Dumnezeu ca martor că el nu știe nimic despre acești bani. Această lucrăți făcu și soția sa. În acel moment intră poliștistul și le arată punga pe care o scosese tocmai din zăpadă și care conținea suma sustrasă. De sigur că acest fapt a adus adunărilor sale un sfârșit neașteptat.

În orașul Camden, New-York, la o depărtare de 40 mile dela Osvegô, trăia o femeie care răspândia învățături extreme despre sfințire, susținând că ar exista o stare de desăvârșire, în care persoana stă deasupra Legii lui Dumnezeu; și pretextând că ea ar fi atins această treaptă. Într'o viziune sora White a văzut adevărata stare în care se află acea femeie. Spunându-i sora White cele văzute, ea a zis: „Dumnezeu cunoaște inima mea, și dacă ai putea să arunci o privire în ea, te-ai convinge că este curată”. Nu mult după aceea această femeie s'a îmbolnăvit și credea că va muri. Atunci a zis: „Trebuie să văd pe sora White, pentru că am să-i mărturisesc ceva. Eu i-am zis că aș fi bună și curată, însă nu este adevărat. Sunt o femeie rea; acest bărbat cu care trăesc nu este soțul meu, căci am lăsat pe soțul și copilul meu în Anglia, și am fugit cu acest bărbat. Noi nu suntem căsătoriți. Afară de aceea am pretins că aș cunoaște medicina și am vândut medicamente despre cari ziceam, întărind zisele mele cu un jurământ, că ar costa un dolar sticla. În realitate au costat însă numai 12 cenți”.

În felul acesta Domnul a descoperit fățarnicia multora.

Studiul geografiei misionare: „AMERICA DE SUD”.

În studiile noastre precedente ne-am ocupat cu Africa. Acuma trecem la America de Sud. America de Sud reprezintă partea de Sud a Continentului american, prin istmul de Panama stând în legătură cu America Centrală. Coastele ei sunt udate de apele Oceanului Atlantic și Pacific. Suprafața ei este de peste 17 milioane km pătrați. Ea se împarte în următoarele state: 1) Argentina; 2) Bolivia; 3) Brazilia; 4) Chili; 5) Ecuador; 6) Columbia; 7) Paraguay; 8) Peru; 9) Uruguay; 10) Venezuela; 11) Guiana franceză; 12) Guiana engleză; 13) Guiana olandeză și 14) Tara Focului, care aparține Angliei. America de Sud are o populație de 68 milioane de locuitori.

În Apusul Continentului găsim lanțuri de munți, cari adăpostesc mari bogății minerale. Muntele Aconcagua atinge o înălțime de 7.035 m. Fluviul Amazon este cel mai mare fluviu al Americii de Sud, având o lungime de 5.322 km. Cea mai mare parte este încă acoperită de păduri seculare. Pământul fiind roditor se pot cultiva diferite cereale. Populația se ocupă deasemenea și cu viticultura.

America de Sud a fost descoperită de către Columb în luna Octombrie a anului 1492. Pielele roșii formează populația băstinașă, apoi vin spaniolii și cei ce s'au amestecat cu pieile roșii. Pielele roșii se retrag tot mai mult spre interiorul Continentului și numărul lor a scăzut foarte mult. Deasemenea găsim și poporul portughez reprezentat, cât și alte națiuni. Religia cea mai răspândită este cea romano-catolică, căci după descoperirea acestui Continent au venit preoții catolici în America de Sud, silind pe băstinași să primească religia bisericii catolice. Între anii 1810 și 1825 și-a declarat independența de Spania și Europa. În anul 1886 solia întreită îngerească și-a făcut intrarea și în acest Continent.

Săptămâna a treia și a patra.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții”.
5. Studiu biblic: „Natura omului și starea morților”.
6. Studiu istoric: „Introducerea chestiunii Sabatului — Solia ingerului al treilea”.
7. Studii geografice misionare: „Argentina”.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiu biblic: „NATURA OMULUI ȘI STAREA MORȚILOR”.

1. Cari două întrebări însemnate preocupă pe om dela început?
Nașterea și moartea. — Ce și unde am fost înainte de a fi născuți? Ce vom deveni și încotro ne vom duce după moarte?
2. Ce învățătură greșită s'a introdus în cursul secolelor, cu privire la natura omului, în aproape toate religiunile păgâne și creștine?
Învățătura despre „sufletul nemuritor al omului”.
3. Ce ne învață în această privință Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu:
a) Despre Dumnezeu?
Că El este „singurul care are nemurire”. 1 Tim. 6, 16.
b) Despre Domnul Hristos?
Că El, înainte de a Se face „asemenea oameni-

lor" a existat ca Fiu al lui Dumnezeu, având chipul lui Dumnezeu. Fil. 2, 5-7.

c) Despre oameni și despre celelalte făpturi?

Că ei se aseamănă cu o suflare. Odată născuți, ei trăesc doar scurt timp și numai dacă vor asculta de Creatorul ei pot spera a primi o nouă viață. Ps. 144, 3, 4; Ezech. 18, 4; 2 Tim. 1, 10.

4. Din ce a fost făcut omul? Gen. 2, 7; 3, 19.

Corpul a fost format din materie pământească.

5. Ce a insuflat Dumnezeu acestui corp? Gen. 2, 7; 7, 15, 22.

Prin suflarea dată de Dumnezeu omul devine ca și celelalte ființe o făptură vie. In sine, adică în construcția sa organică nu este nici o deosebire între oameni și animale: Ecles. 3, 18-20.

6. Este omul muritor și trecător? Fapt. 14, 15; Rom. 1, 23.

Luther traduce textul din Fapt. 14, 15 în felul următor: „Și noi suntem oameni muritori ca voi”.

7. Care este însușirea sufletului și cum îl denumește Biblia? Deut. 12, 23.

8. Din cari cuvinte s'a tradus cuvântul „suflet” și de câte ori întâlnim acest cuvânt în Biblie?

Cuvântul „suflet” s'a tradus din cuvântul ebraic „nefes” și din cuvântul grecesc „psyhe”, găsindu-se în Vechiul Testament de 753 de ori, iar în Noul Testament de 105 ori. Aceste cuvinte înseamnă în traducere afară de „suflet”, deasemenea „suflare”, „respirație”, „miros”, „înimă”, „viață” și „sentiment”. (Vezi dicționarul limbii ebraice de Gesenius, și dicționarul limbii eline de Pepsas.) Afară de aceea mai sunt întrebuințate pentru a reprezenta oameni și suflete omenești: Num. 31, 40, 46; Fapt. 7, 14.

9. Cari expresiuni ne arată că sufletul este tocmai contrariul de ceace se poate numi muritor?

a) Sufletul se găsește în sânge și poate să fie mâncat împreună cu el: Deut. 12, 23.

b) Sufletul mănâncă, flămânzește, se scârbește: Num. 11, 6; 21, 5.

c) Sufletul poate fi atins, bătut, prins: Ps. 56, 7 (trd. Nițulescu); Ps. 124, 4, 7; Ezech. 13, 20.

d) Sufletul poate fi sugrumat, sau stârpit: Iov 7, 15; Exod. 12, 15. (Trd. Nițulescu)

e) Sufletul moare și este înmormântat: Num. 23, 10; Ps. 94, 17. (Trd. Nițulescu)

10. Ce se întâmplă omului după ce a murit? Iov 14, 10-12.

11. În ce se prefăce omul după moarte? Gen. 3, 19; Ecles. 3, 20.

12. Ce dovadă avem, că sufletele nu se urcă la cer după moartea oamenilor, pentru a continua acolo viața?

Toate planurile oamenilor se termină împreună cu moartea lor: Ps. 146, 4. Morții nu mai știu nimic și n'au nici o parte pe acest pământ și de toate câte au loc sub soare. Ei nu mai știu dacă cineva îi iubește sau îi urăște. Deasemenea nu știu dacă copiilor lor le merge bine sau rău. Ecles. 9, 5, 6, 10; Ps. 6, 5; 115, 17; Iov 14, 20, 21.

13. Cu ce compară Biblia moartea dreptilor? 2 Sam. 7, 12; Ioan 11, 13.

14. Ce speranță rămâne însă oamenilor temători de Dumnezeu? Ps. 17, 15; Iov 19, 25-27; Isa. 26, 20, 19; 1 Tes. 4, 13-18.

15. Ce soartă amenință însă pe cei nelegiuși? 2 Pet. 2, 4, 9; Apoc. 20, 14, 15.

Studiu istoric: „INTRODUCEREA CHESTIUNII SABATULUI — SOLIA INGERULUI AL TREILEA”.

În conformitate cu Apocalips 12, 17. Domnul a legat de paza poruncilor lui Dumnezeu darul profeției. „Mărturia lui Isus Hristos” amintită în acest

text este după Apoc. 19, 10 „Spiritul profeției”. Impotriva poporului care are aceste două lucruri: „Mărturia lui Isus Hristos” și cele zece porunci luptă balaurul cu toată puterea sa. Având Domnul să vestească lumii întregi, înaintea încheierii lucrării Sale de mântuire, întreita solia îngerească, după cum a anunțat-o prin cuvântul profetic din Apoc. 14, 6-12, eră lămurit că și ultima solie, adică a treia, trebuie vestită înainte de a reveni Domnul. Sunetul primei solii îngeresti s'a auzit încă înaintea încheierii anului 1844 în lumea cea nouă cât și cea veche. Mulți au răspândit solia despre sosirea timpului judecării, și multi crezând în ea, s'a format Comunitatea Adventă. Cei necredincioși însă și-au bătut joc de ei și i-au luat în răs. Scurt timp după aceea a răsunat solia ingerului al doilea: „A căzut Babilonul”. Rămăsese însă o altă solie încă de vestit și anume solia ingerului al treilea. Aceasta este o solie de avertizare împotriva acelor cari „Se închină fiarei și icoanei ei”, și cari primesc semnul ei pe frunte sau pe mână. Și această solie aduce spre încheiere confirmarea cerească că aici, cu toată apostazia predominantă, se găsece totuși unii cari „păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Această solie trebuie vestită acum și lumea aveă să fie invitată la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și la primirea credinței lui Isus. Astfel eră firesc că credincioșii adventiști primiseră lumină cu privire la această solie, căci ei fuseseră aleși de către Dumnezeu să vestească lumii cuprinsul ei. Și astfel urmă după solia întâia și a două, ultima solia.

Încă din Martie a anului 1844 Domnul a atras atenția poporului Său asupra păzirii zilei a șaptea ca adevăratul Sabat. În orașul Washington, New Hampshire, trăia o grupă de adventiști serioși. Ca și ceilalți, simțiau și ei dorința de a vesti altora solia despre apropiata revenire a Domnului Hristos. Într-o zi veni o doamnă din New-York în acest oraș, și fiind rădă cu o adventistă, ea veni în mijlocul lor. Neapărat că cei prezenți îi vorbiau despre venirea Mântuitorului pe norii cerului. După ce ascultă argumentările și explicațiile lor, doamna a spus în mod liniștit: „Cred că aveți dreptate. Vreau să vă întreb însă ceva: de ce serbați Dumineca în locul Sabatului?” „Cum” a zis W. Farnsworth care eră deasemenea prezent, „Dumineca nu este Sabatul?” „Nu”, răspuse Doamna Preston, și luând Biblia ei a început să învețe cu privire la adevărul Sabatului. Ea a primit învățătura adventă, și prin lucrarea ei misionară comunitatea adventă de acolo, care numără vreo patruzeci de membri, a început să păzească Sabatul. Acest fapt a dat ocazie la o cercetare a chestiunii. Într-o revistă cu numele „Ape-luri” din 5 Sept. 1844, a apărut un articol în care stă scris între altele: „multe persoane se ocupă foarte mult cu întrebarea, dacă au datoria să păzească ziua șaptea”.

Din numărul mic al adventiștilor cari primiseră adevărul Sabatului făcă parte și predicatorul Preble. La 13 Februarie 1845 acest predicator a scris un articol cu privire la chestiunea Sabatului. În acest articol a adus dovezi pentru Sabatul biblic, și astfel a fost atrasă atențiunea Adventiștilor asupra zilei a șaptea a săptămânii.

Din această revistă a primit și capitanul I. Bates un număr, pe care l-a cetit cu atenție. El și-a propus să studieze această chestiune în mod serios. În timpul cercetărilor sale s'a convins ca ziua a șaptea a săptămânii este singura și adevărata zi rânduită de Dumnezeu ca zi de odihnă. S'a hotărât însă ca înainte de a începe să răspândească această învățătură, să plece la Washington pentru a face cu-

noștință fraților și surorilor cari au început să vestească acest adevăr. El și-a și împlinit intenția și la Washington s'a întâlnit cu Adventiști cari păziau ziua Sabatului, și a primit o convingere și mai mare cu privire la acest adevăr. Deacolo s'a întors cu multe noutăți la Bedford. Întruna din zile a întâlnit pe capitanul Hall. Acela l-a salutat și i-a zis: „Ce noutăți ne-ai mai adus?” „Noutatea”, a răspuns Bates, „este că ziua șaptea este Sabatul Domnului”. Apoi a început să istorisească cele auzite și văzute. Căpitanul Hall s'a dus numaidecât acasă, și spunând acest lucru soției sale, ei au început să studieze aceste chestiuni. N'a durat mult timp și au ajuns la concluzia că căpitanul Bates avea dreptate, și ei au început deasemenea să păzească Sabatul. Oriunde s'a dus I. Bates, a răspândit adevărul Sabatului și astfel s'a întâmplat și cu ocazia unei conferințe ținute la Hiram Edson, unde fusese invitat.

În același timp a apărut și un articol de J. B. Cock, în care arătat că nu există o dovadă biblică în favoarea sărbătorii duminicii. Preble și Cock, cutoatecă păziau abia de scurt timp Sabatul, totuși au pus în mișcare prin articolele lor o sferă, care numai avea să se oprească. Mulți se exprimau în felul următor: „Păzitorii Duminicii papale”, „călcătorii poruncilor lui Dumnezeu” și „cei ce merg sub stindardul Sabatului papal”. Fratele I. Bates și-a dat seama că o carte sau un tractat referitor la chestiunea Sabatului ar putea să fie de mare ajutor în lucrarea sa, și determinat de Spiritul lui Dumnezeu, s'a hotărât să trateze acest subiect și apoi să-l publice. Însă cum putea să facă acest lucru fără bani?! El care avusese o avere de 11.000 dolari, pe care însă o dăduse pentru răspândirea soliei apropiatei venirii a Domnului Hristos, numai avea decât 20 lei.

Despre interesantele experiențe făcute de el vom afla în studiul viitor.

Studiul geografiei misionare: „ARGENTINIA”.

Numele acestei țări înseamnă „țara lângă fluviul de argint”. Ea este al doilea stat din America de Sud, având o suprafață aproape de 3 milioane km pătrați. Capitala este Buenos-Aires. Ținutul acesta a fost descoperit în anul 1508, iar în anul 1527 a devenit o colonie spaniolă și abia în anul 1816 s'a ridicat la rangul unei republici independente. Ea are astăzi vreo 9 milioane locuitori, între cari se găsesc spanioli și mulți imigranți. Partea cea mai mare din Răsărit este un șes întins și șepă; la Nord-Est se găsesc păduri. Clima din nordul țării este subtropicală, la sud temperată și aproape pretutindeni sănătoasă. Produsele sunt: grâu, porumb, sămânță de in, vin, zahăr, lemne, vite, lână, și minerale. Nu există cărbuni, în schimb însă se găsește petrol și sare. Puterea legislativă o are congresul și senatul.

Solia Adventă și-a luat sborul spre această țară încă din anul 1886. Un elvețian locuia acolo ca colonist, și ceti un articol într'un jurnal, unde se vorbea în mod disprețuitor despre un botez al Adventiștilor de ziua șaptea din Neuschatel, Elveția. În același timp s'a amintit și credința lor, după care avea să vină în curând sfârșitul lumii. Acest om auzind despre sfârșitul lumii, s'a simțit foarte neliniștit, căci era un bărbat nelegiuit. El doria să afle mai mult despre acei oameni și astfel s'a abonat la revista franceză „Semnele timpului”. Cetind el împreună cu soția sa această revistă, s'au convins de adevăr și după scurt timp au început să păzească Sabatul.

...

Programul din luna Februarie.

Întâia și a doua săptămână.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții”.
5. Studiul Biblic: „Cele șapte plăgi din urmă”.
6. Studiu istoric: „Tractatul fr. Bates despre ziua Sabatului și experiențele sale minunate”.
7. Studiul geografiei misionare: „Bolivia”.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiu biblic: „CELE ȘAPTE PLAGI DIN URMA”.

1. Ce avertizare și înștiințare de pedeapsă conține solia îngerului al treilea? Apoc. 14, 10.
2. De cari alte expresii se mai folosește îngerul, pentru a reprezenta „vinul mâniei lui Dumnezeu”? Apoc. 15, 1; 16, 1.
3. Impotriva cui se îndreaptă în mod deosebit aceste șapte plăgi din urmă? Apoc. 14, 9—11.
4. Ce conțin aceste șapte plăgi din urmă? Apoc. 14, 10; 15, 7.

Ele conțin judecățile cele mai teribile ale lui Dumnezeu, fiind neamestecate cu milă sau har, după cum eră cazul cu alte judecăți divine. Ele descoperă mânia lui Dumnezeu împotriva unei omeneri neascultătoare.

5. Pot fi revărsate aceste plăgi înaintea încheierii lucrării din Sanctuarul cereș? Și de ce nu? Comp. Apoc. 15, 5—8 cu Dan. 8, 14; Ebr. 6, 20; 8, 1, 2; 9, 24—26.

Domnul nostru Isus Hristos este Marele Preot care servește în Sanctuarul cereș, mijlocind între Dumnezeu și om. El curăță și sfințește acest Sanctuar, desăvârșind astfel lucrarea de împăcare pentru toate timpurile. Ultimele șapte plăgi nu pot fi revărsate până când Domnul Hristos nu va fi terminat lucrarea Sa de mijlocire în Sanctuarul cereș. Așadar aceste plăgi încă n'au fost revărsate, ci aceasta se va întâmpla abia în viitor.

6. Așupra cui va fi revărsată prima plagă? Apoc. 16, 2.

Așupra acelor oameni cari n'au luat în seamă solia îngerului al treilea și n'au păzit poruncile lui Dumnezeu, ci au ascultat de fiară.

7. Deaceea, care lucrare trebuie încheiată pe acest pământ, înainte de a fi revărsată prima plagă? Apoc. 14, 9—12.

Lucrarea îngerului al treilea.

8. Unde a vărsat al doilea înger potirul mâniei? Apoc. 16, 3.

9. Unde l-a vărsat al treilea? Vers. 4.

10. Peste ce a vărsat al patrulea potirul său? Vers. 8, 9.

11. Peste ce l-a vărsat al cincilea? Vers. 10, 11.

12. Unde l-a vărsat al șaselea? Vers. 12.

13. Care este urmarea acestui fapt? Vers. 13, 14.

14. Ce are loc în timpul plăgii a șaptea? Vers. 17—21.

15. În timp ce primele șase plăgi cad numai asupra unor părți ale pământului, ce se poate spune însă despre plaga a șaptea? Vers. 17.

Plaga a șaptea este generală, căci ea cade asupra atmosferei întregi, și prin urmare asupra pământului în întregime.

16. Cum vor pieri acei nelegiuiți cari n'au murit în timpul acestor plăgi? Apoc. 19, 19—21.

17. In ce timp ne transpun cele șapte plăgi din urmă și cine vine la sfârșitul, sau chiar încă în timpul plăgii a șaptea? Comp. Apoc. 16, 15. 17 cu Apoc. 19, 11—21.

18. Vor fi revărsate aceste plăgi în sens literal?

Aceste plăgi vor găsi o împlinire literală, după cum s'a întâmplat și cu cele 10 plăgi din Egipt, descrise în Exod 7—11. Plăgile egiptene sunt tipice pentru cele șapte plăgi din urmă. Nici un om nu tăgăduiește faptul că aceste plăgi au fost revărsate într'adevăr asupra Egiptului.

19. Ce făgăduințe minunate primesc cei temători de Dumnezeu pentru acest timp al strâmtorării? Ps. 91, 1—16; Dan. 12, 1.

Studiu istoric: „TRACTATUL FR. BATES DESPRE ZIUA SABATULUI ȘI EXPERIENȚELE SALE MINUNATE“.

Fr. Bates s'a hotărât să scrie o carte sau un tractat despre Sabat pentru publicare, cutoatecă n'avea bani. In timp ce se rugă în această privință a simțit tot mai mult, că planul acesta este după voia lui Dumnezeu. S'a așezat deci la biroul său, având înaintea sa Sfânta Scriptură și o concordanță, gata pentru a scrie. De abia scrisese câteva rânduri, și iată că soția sa intră în cameră și-i zise: „Iosif, n'am destulă făină pentru a face pâine“. „Câtă făină îți mai trebuie?“ o întrebă soțul ei. „Vreo două kilograme“, i-a răspuns. „Bine“, a zis el. După ce a plecat soția sa, fr. Bates s'a sculat și a mers până la cea mai apropiată băcănie, unde a cumpărat două kilograme de făină. Apoi s'a reîntors acasă, a pus făina pe o masă și a continuat să scrie. Scurt timp după aceea a intrat soția sa, și văzând făina pe masă, a întreat mirată: „De unde a venit această făină?“ „De ce“, a întreat soțul ei, „nu este deajuns? Ai spus doar, că fi-ar trebui încă două kilograme“. „Da“, zise ea, „însă de unde a venit aici?“ „Eu am cumpărat-o“, i-a răspuns soțul. „Poate n'am cumpărat o cantitate destul de mare?“ „Făina imi ajunge, însă cece mă surprinde este că tu, căpitanul Bates, care ai condus vapoare dela New Bedford în toate părțile lumii, ai mers în persoană și ai cumpărat două kilograme de făină“. „Sigur, căci atâta îți lipsea pentru pâine“, i-a zis el. „Este adevărat“, zise ea, „însă tocmai tu ai cumpărat două kg. de făină?“ „Da iubita mea soție“, zise el, „și pentru această făină am dat ultimul ban pe care-l mai aveam“. Soția sa la auzul acestor cuvinte începu să plângă, căci ea încă nu știuse, că bărbatul ei cheltuisse întreaga sa avere pentru răspândirea soliei advente. Plângând amar a exclamat: „Ce vom începe acuma?“ Soțul ei s'a sculat, și cu demnitatea unui căpitan, care-și conduce vaporul, a zis: „Vreau să scriu o carte; vreau s'o public aducând în felul acesta adevărul Sabatului înainte lumii întregi“. Plângând, soția sa zise: „Bine, însă din ce vom trăi?“ „Domnul va deschide drumul înaintea noastră“, i-a răspuns zâmbitor soțul ei. „Da, Domnul va deschide drumul înaintea noastră, așa zici totdeauna“, i-a zis soția; și începând să plângă din nou, a părăsit camera.

In timp ce fr. Bates își continuă lucrarea, cineva par'că îi spunea mereu că la oficiul poștal s'ar găsi pentru el o scrisoare; deci el s'a decis să se informeze. Sosind la poșta a găsit într'adevăr o scrisoare. Portul poștal eră de 5 cenți. Trimițătorul acestei scrisori n'a plătit din vreun motiv taxa cuvenită și căpitanul Bates nu știă acum ce să facă, căci el n'avea nici cel puțin un cent. De aceea a zis dirigintei: „V'aș ruga să-mi dați voie să văd cine a trimis această scrisoare, căci n'am bani pentru ca s'o scot“. „Luați scrisoarea“, a zis dirigintele,

„căci Dvs. puteți plăti această taxă mai târziu“. „Nu“, a răspuns căpitanul Bates, „eu nu vreau să iau scrisoarea de aici înainte de a fi achitată și nici nu vreau să rămână scrisoarea în mâna mea“. Privind însă plicul, el a zis: „Cred, că această scrisoare conține bani. Vă rog Domnule Diriginte, deschideți-o. Dacă se vor găsi bani în ea, atunci puteți reține imediat taxa, dacă însă scrisoarea n'ar conține bani, atunci nici nu vreau s'o cetese“. Dirigintele a făcut după cum îl rugase fr. Bates și iată că scrisoarea conținea o bancnotă de 10 dolari. Cetind scrisoarea a aflat că ea venise din partea unei persoane, care după un îndemn primit din partea Domnului a trimis acești bani la adresa fr. Bates, și fiind grăbită au uitat francarea.

Dela oficiul poștal căpitanul Bates a plecat în oraș și a cumpărat din banii primiți făină pentru patru dolari, deasemenea cartofi, zahăr și alte alimente necesare. El a dat adresa sa pentru ca toate cumpărăturile să fie trimise acasă, zicând comisionarului care primise această însărcinare că Doamna de acolo va zice probabil că aceste lucruri nu sunt ale ei. El însă să nu ia aceasta în considerare ci să lase toate lucrurile pe verandă.

De aci fr. Bates s'a îndreptat la o tipografie și a convenit ca să se tipărească cât se poate de repede 1000 de exemplare ale unui tractat de 100 pagini. El voia să plătească această lucrare imediat ce va primi bani, și înainte de a fi acoperite toate cheltuielile să nu iasă nici o tipăritură de acolo. De unde va primi el bani încă nu știă, însă consideră ca o datorie a sa să scrie acest tractat, și credea că Dumnezeu va mișca inimile evlavioase pentru a trimite bani necesari.

In drumul său spre casă a mai cumpărat hârtie de scris și câteva penite. Intre timp însă comisionarul adusese alimentele acasă. Fr. Bates a intrat în casă prin ușa din dos, a mers în camera sa și s'a așezat la biroul său, pentru a scrie. Nu mult după aceea a venit soția sa foarte emoționată și i-a zis: „Vino și vezi ce se găsește pe verandă! De unde au venit toate aceste lucruri? Un comisionar a descărcat toate acestea aici la noi. Eu i-am zis că a greșit adresa, fiindcă noi n'avem atâția bani ca să cumpărăm toate aceste articole. Omul însă n'a ținut cont de spusele mele și a descărcat marfa zicându-mi că adresa este adevărată“. „Eu cred“, a zis soțul ei, „că toate sunt în ordine“. „Da, însă de unde vin toate acestea?“ A întreat ea. „Domnul le-a trimis!“ „Da, tu spui totdeauna: „Domnul a trimis“. Atunci el i-a dat imediat scrisoarea, zicându-i: „Ia și ceteste-o, căci prin ea vei afla toate“. După ce a cetit scrisoarea a părăsit camera și a început să plângă, căci i-a fost rușine, fiind atât de puțin credincioasă. Intorcându-se a rugat pe soțul ei s'o ierte.

In timp ce fr. Bates scria la tractatul său a primit din când în când bani prin poșta sau în alt mod. Câte odată chiar din partea unor persoane pe cari el nu le văzuse niciodată. Imediat ce primia bani mergea la tipografie și achită acolo pentru tipărirea tractatului său. Cartea fiind tipărită, și mai rămânând încă un rest de achitat, această sumă a fost plătită de o persoană dela care fr. Bates nu se aștepta niciodată, și astfel răspândirea tractatului n'a suferit nici o zi întârziere. H. S. Gurneydin Michigan primise din partea unui om căruia îi împrumutase în trecut niște bani, fără a mai spera să-i primească vreodată înapoi, pe neașteptate suma de 100 dolari și din sentimentul bucuriei și recunoștinței, a plătit restul cheltuelilor pentru tipărirea tractatului fr. Bates. Fr. Bates nu știă cine a făcut acest lucru și n'a aflat niciodată.

Fr. Bates a început să vestească între adventiști adevărul Sabatului. Învățătura pe care a primit-o el la ediția primului său tractat despre Sabat, și pe care ar trebui s'o învățăm cu toți, este: „*Mergeți înainte, împliniți-vă datorile și așteptați ca providența lui Dumnezeu să vă deschidă drumuri noi*”.

Studiul geografiei misionare: „BOLIVIA”.

Bolivia are o suprafață de 1½ milion km pătrați. Această țară fără formă pe timpuri vechea împărăție Inca a indienilor. În anul 1538 a fost cucerită de spanioli iar în anul 1825 s'a declarat independentă. Capitala este La Paz. Prin Bolivia trec munții Cordilieri, și între cele mai însemnate șiruri se găsește un platou de o înălțime de 4 mii m., unde sunt mai multe lacuri sărate, mai ales lacul Titicaca. Bolivia are aproape 3 milioane de locuitori. Jumătate dintre ei sunt piei roșii: triburile mai civilizate: Aymara și Quechua, și tribul sălbatcă Mojo. Aici există diferite bogății minerale: aur, argint, aramă, plumb și bismut, iar în șes cauciuc. Adunarea legislativă este congresul. Președintele este ales pentru 4 ani. Departamentul educației este încă în începutul său.

Solia Adventă a intrat aici pe la anul 1906 printr-un colportor din Chili, însă abia în anul 1909 lucrarea a fost începută în La Paz de către fr. F. A. Stahl și soția sa, și abia în anul 1912 s'a putut raporta convertirea de Bolivieni la adventism.

Săptămâna a treia și a patra.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții”.
5. Studiul Biblic: „Învierea și mileniul”.
6. Studiul istoric: „Sora White vizitează câteva localități în Statul Massachusetts. Viziunea dela Randolph. Descoperirea înșelăciunii și fătărăniciei”.
7. Studiul geografiei misionare: „Brazilia”.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiu biblic: „ÎNVIEREA ȘI MILENIUL”.

1. Ce greutate au de întâmpinat acei creștini, cari cred în nemurirea sufletului, și cum caută ei să scape din această încurcătură?

Creștinii cari cred în nemurirea sufletului au de întâmpinat mari greutăți când se văd în fața învățării biblice despre înviere. Unii caută să scape din această încurcătură, învățând că ora morții, când omul își dă sufletul, ar fi identică cu învierea. Pentru a susține acest lucru ei se referă la cuvintele apostolului Pavel din Fil. 1, 23: „... doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos”. Se zice că prin aceasta apostolul Pavel ar învăța că a muri și a veni numaidecât în cer ar fi unul și același lucru. De fapt însă el exprimă aici dorința sa arzătoare, de a fi cât se poate de curând împreună cu Domnul Hristos. Această dorință îl face să treacă cu vederea timpul mormântului. Credința și învățătura apostolului Pavel în această privință o vom vedea din textele următoare, și astfel vom dovedi că învățătura de mai sus este greșită.

2. În ce cuvinte învață chiar Vechiul Testament învierea morților? Exod. 3, 6; Iov 19, 25—27; Ps. 17, 15; 71, 20; Isa. 26, 19; Ezech. 37, 1—14; Dan. 12, 2; Osea 13, 14.

3. Ce învățau și credeau bărbații sfinți și femeile în Noul Testament cu privire la învierea morților?

a) Isus: Mat. 22, 23—32; Ioan 5, 25. 28. 29.

b) Marta: Ioan 11, 21—24.

c) Petru și Ioan: Fapt. 2, 31. 32; 4, 2.

d) Pavel: Fapt. 23, 6; 24, 15; Rom. 8, 11; 1 Cor. 6, 14; 15, 12—23. 51—55.

4. Învierea morților a fost ea în timpul apostolului Pavel un fapt petrecut sau viitor? 2 Tim. 2, 18; Fapt. 24, 15.

5. Învăț și Domnul Hristos, că învierea tuturor morților va avea loc abia în viitor? Ioan 5, 28. 29.

6. Și anume când va avea loc învierea? Ioan 6, 39. 40. 44.

7. Data acestei zile de apoi, când Domnul Hristos va scula pe cei morți, cu ce eveniment este analogă? 1 Tes. 4, 13—18; 1 Cor. 15, 23. 51—55.

8. Avem noi exemple în Sfânta Scriptură cari să ne dovedească că învierea morților și schimbarea copiilor lui Dumnezeu nu este numai ceva închipuit, cum de exemplu darea sufletului, ci un fapt real?

a) Enoh. A fost schimbat fără a gusta moartea: Gen. 5, 24.

b) Moise a înviat și a fost schimbat: Iud. 9; Mat. 17, 3.

c) Ilie a fost luat la cer fără a gusta moartea: 2 Reg. 2, 11.

d) Împreună cu Domnul Hristos au înviat și sfinți: Mat. 27, 52. 53.

9. De câte învieri vorbește Biblia?

De două: o înviere pentru vieță și alta pentru judecată: Ioan 5, 28. 29; Fapt. 24, 15.

10. Ce perioadă de timp desparte aceste două învieri? Și când are loc prima înviere, și cine are parte de ea, iar când are loc a doua înviere și cine va fi înviat atunci? Apoc. 20, 4—8.

Aici ni se spune că timpul care desparte cele două învieri este de o mie de ani. După cum am constatat, cei ce aparțin Domnului Hristos, vor fi înviați de către El la revenirea Sa și această înviere este numită prima înviere. Începând dela acest timp, trebuie să mai treacă o mie de ani și apoi va avea loc învierea celor nelegiuiți. Această perioadă de o mie de ani se numește *mileniu*.

11. Ce primesc atât cei drepti cât și cei nelegiuiți cu ocazia învierii? Mat. 25, 34—46; Luca 14, 13. 14.

12. Despre care înviere în parte vorbește Daniel 12, 2?

Aici este vorba despre unii cari vor învia pentru vieță veșnică și alții cari vor învia pentru ocară și rușine veșnică. Între cei dintâi cari înviază spre vieță veșnică, putem socoti cei-ai amintiți în Apocalips 14, 13. Prin expresia „*de acum*” Domnul vrea să arate că aici este vorba despre cei din timpul soliei ingerului al treilea. Deci toți cari au ascultat de această solie, având fericita nădejde că Domnul va veni în curând, și cari au murit în această speranță, vor avea parte în această înviere. Cei din urmă cari vor fi înviați spre ocară sunt cei despre cari a vorbit Domnul Hristos în Mat. 26, 64, și Apoc. 1, 7.

13. În ce stare se va găsi pământul în timpul celor o mie de ani? Vor mai exista pe el oameni vii în acest timp? Ier. 4, 23—26.

14. Cine se găsește în timpul acesta pe pământul pustiu și întunecat? Comp. Efes. 6, 11. 12. cu 2 Pet. 2, 4; Apoc. 20, 2. 3.

15. În fața acestor fapte, care învățatură se dovedește ca fiind greșită?

Învățătura că Satana și toți oamenii se vor pocăi în timpul celor o mie de ani devenind credincioși, se dovedește în cazul acesta ca greșită.

16. Ce dovedește afară de aceea că atât diavolul cât și oamenii nelegiuiți cari vor învia la sfârșitul celor o mie de ani nu s'au întors ci au rămas netermători de Dumnezeu? Apoc. 20, 7—10.

17. Unde se găsește cei drepti cari au înviat în timpul celor o mie de ani? 1 Tes. 4, 16, 17; Apoc. 20, 4.

Studiul Istoric: „SORA WHITE VIZITEAZA CATEVA LOCALITATI IN STATUL MASSACHUSETTS. VI-ZIUNEA DELA RANDOLPH. DESCOPERIREA IN-SELACIUNII SI FAȚARNICIEI“.

Sora White, după cum am văzut a fost gata să meargă din loc în loc și să vestească cele ce i-au fost descoperite. Deasemenea a primit o invitație dela O. Nichols a veni la Massachusetts și a merge cu trăsura sa din loc în loc. Sora White a primit invitația și însoțită de sora ei Sara a plecat într'acolo.

La Boston și în apropiere locuiau câteva persoane fanatice, cari socoteau că ar fi un păcat de a lucra, fiindcă credeau că s'ar afla în anul jubiliar și țara ar avea nevoie de repaus iar săracii fără lucru ar trebui îngrijiți. Un anume Sargent și Robbins au fost conducătorii lor. Luând sora White o poziție hotărâtă împotriva învățării lor și descoperindu-le fățarnicia, ei au susținut că viziunile sorii White ar fi date de către Satana. Cu cei ce nu credeau ca și ei se purtau foarte aspru. Sora White fiind odată la fr. Nichols în vizită, a sosit și Sargent și Robbins din Boston și au rugat pe fr. Nichols să-i găzduască în casa sa o noapte. „Cu plăcere“, a zis fr. Nichols, „eu mă bucur îndeosebi fiindcă sora White este tocmai la mine în vizită și Dvs. ați putea să-i faceți cunoștință“. Imediat când au auzit că și sora White ar fi acolo, și-au schimbat hotărârea și nimeni n'a mai putut să-i determine să intre în casă. Fratele Nichols i-a întrebat dacă sora White poate să vestească la Boston solia ei și dacă ei sunt dispuși să o asculte și să-și dea părerea. „Da, da“, au răspuns ei, „veniți numai Sabatul viitor la Boston, căci noi dorim să avem privilegiul de a o auzi“.

S'au făcut toate pregătirile pentru ca sora White să poate plece în dimineața Sabatului la adunarea din Boston. Seara, în timpul rugăciunii sora White a avut o viziune. După aceasta ea a zis: „Fr. Nichols, eu nu vreau să merg la Boston; Domnul mi-a arătat că eu trebuie să merg la Randolph, unde are pentru mine o lucrare“. Fr. Nichols a ținut însă foarte mult la cuvântul dat de el, de a o aduce la Boston, și de aceea a întrebat îngrijorat: „Ce se face atunci cu cuvântul care l-am dat față de Sargent și Robbins“? „Nu te îngrijoră“, a zis ea, „Domnul mi-a poruncit să merg în cealaltă parte“. Fr. Nichols a zis: „Eu nu pot să înțeleg acest lucru!“ „Domnul mi-a arătat că noi îl vom înțelege, dacă vom sosi acolo“, a zis sora White. „Bine“, a zis el, „nu-mi rămâne altceva de făcut decât să pornesc într'acolo. Însă nu știu, cum voi explica lucrurile fraților din Boston“. Fr. Nichols zice mai departe despre această întâmplare, că sora White văzuse fățarnicia acelor oameni, căci în Sabat nu s'a ținut nici o adunare la Boston ci Sargent și Robbins și încă alții au luat parte la o altă mare adunare în Randolph. Noi trebuim să întâlnim pe adversari la Randolph și la propria lor adunare din Sabat sora White avea o solie, care putea să convingă pe cei sinceri și fără prejudecată dacă viziunile ei sunt dela Domnul sau dela Satana. În loc să mai meargă la Boston s'au dus direct la Randolph și au sosit acolo tocmai la timpul adunării. Și într'adevăr au găsit acolo pe cei cărora le făgăduise că se vor întâlni cu ei la Boston. Atunci a zis fr. Nichols: „Acum înțeleg lucrurile!“

Stăruințele depuse de către Sargent și Robbins pentru a evita o mărturie și felul cu sora White a

fost condusă pentru a-i întâlni, a avut totuși o mare influență asupra multora dintre cei prezenți.

Cu privire la viziunea pe care a avut-o sora White la Randolph, fr. Nichols raportează următoarele: „Sora White a avut o viziune, în timpul căreia Spiritul lui Dumnezeu S'a manifestat în mod deosebit, și ea a vorbit cu voce clară, care putea fi înțeleasă de către toți cei prezenți, această stare durând până la apusul soarelui. Sargent, Robbins și French au fost foarte iritați auzind pe sora White vorbind în timpul viziunii. Ei susțineau că această viziune ar fi din partea diavolului și întrebunțară toată influența și puterea lor corporală, pentru a nimici influența viziunii. Ei începură să cânte foarte tare, apoi vorbeau sau citeau din Biblie cu voce ridicată, pentru ca sora White să nu fie auzită. Aceasta o făcură până când puterea lor se stinse și mâinile lor tremurau atât încât numai puteau să citească în Biblie. Însă cu tot șgomotul vocea clară a sorii White putea fi auzită de toți. Opuțarea acestor bărbați a durat atâta timp cât au putut să vorbească și să cânte. Ei au făcut lucrul acesta cutoatecă unii dintre prietenii lor îi mustrau și îi rugau să înceteze. Unor asemenea prietenii Robbins a răspuns: „Voi vă închinați unui idol; voi vă închinați înaintea unui vițel de aur“.

„D-l Thayer, proprietarul casei, nu eră de acord cu Robbins cu privire la origina viziunii. El voia să cerceteze lucrul acesta, căci auzise că viziunile cari sunt de origină satanică, încetează când se pune o Biblie deschisă pe persoana care se găsește în viziune. El întreabă pe Sargent dacă ar vrea să facă această probă, însă acesta nu voia să facă. Atunci Thayer singur a luat o mare Biblie de familie, care se află pe masă, a deschis-o, și a așezat-o pe pieptul sorii White care se află tocmai atunci într'un colț al camerei. Sora White s'a ridicat numai de câțiva pași în mijlocul camerei, ținând Biblia cea deschisă cu mâna întinsă în sus și ochii ațintiți în sus, a declarat în mod solemn: „Aceasta este mărturia inspirată de Dumnezeu“ și încă alte cuvinte asemănătoare. Și apoi ținând mai departe Biblia în sus și rămânând cu ochii fixați în sus și nu în Biblie, ea a spus multe texte din Biblie, în timp ce degetele ei arătau aceste locuri. Mulți dintre cei prezenți controlau textele, pentru a vedea dacă le citează bine fiindcă ochii ei rămăneau întotdeauna îndreptați în sus. Unele din aceste locuri se referiau la cei răi și hulitori de Dumnezeu iar altele conțineau îndemnuri și învățături cu privire la situația noastră de atunci. Ridicându-se sora White cu această Biblie deschisă în mână și trecând prin cameră și cetind texte din ea, Sargent, Robbins și French au tăcut. În restul timpului ei și încă mulți alții au fost foarte neliniștiți; ei își închideau ochii și nu ziceau nimic“.

Studiul geografiei misionare: „BRAZILIA“.

Brazilia are o suprafață de 8¹/₂ mil. km² și se împarte în două părți: la Nord și la Vest șesul fluviului Amazon iar la Răsărit platoul. Zonele de vegetație sunt următoarele: Valea Amazonului cu păduri uriașe, seculare, Campas, ținuturi ierboase din interior, Răsăritul tropic și Sudul subtropical cu conifere. Lumea animalelor este cea mai bogată depe pământ în insecte, pești, și animale cari trăiesc în copaci. Brazilia a fost descoperită la anul 1500 prin Cabral și la 1530 a devenit colonie portugheză. În anul 1808 curtea portugheză s'a refugiat în Brazilia, de unde s'a întors abia în anul 1821. Dela 1822 până la 1831 Brazilia a avut un împărat, și anume pe Dom Pedro, fiul cel mai mare al regelui Portugaliei. În anul 1888 a fost desființată robia și fer-

mierii fiind nemulțumiți, au făcut o revoluție care a condus la înființarea republicii.

Brazilia are o populație de peste 30 de milioane de locuitori, formând un amestec din diferite rase: albi, piei roșii, negri și alții. Capitala este Rio de Janero. Se clădește însă o capitală nouă cu numele de Brazilia. La începutul secolului al 18-lea s'a găsit aur și diamante. Produsele țării sunt: cafea, tutun, cacao, cânepă, trestie de zahăr, cauciuc, orez, cerea, și pietre scumpe. Congresul național este corpul legislativ al țării. Președintele se alege pe timp de patru ani.

Prin lucrarea de colportaj solia adventă a găsit intrare în Brazilia. Din Buenos Aires a venit colportorul Stauffer în anul 1892. În anul următor au mai venit colportorii Snyder și Nowlin și au vândut literatură engleză și germană, fiindcă, aproape toată coasta de Sud este locuită de coloniști germani. Când fr. Stahl a vizitat această țară în anul 1894, mulți au primit cu bucurie adevărul.

Programul din luna Martie.

Întâia și a doua săptămână.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții“.
5. Studiul Biblic: „Soarta nelegiuitorilor“.
6. Studiul istoric: „Căsătoria soriei White. Sora White face cunoștința fr. Bates și cu adevărul Sabatului“.
7. Studiul geografiei misionare: „Chili“.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiul Biblic: „SOARTA NELEGIUITILOR“.

1. Ce întrebare pune apostolul Petru și de care expresiune însemnată se folosește el la această ocazie? 1 Pet. 4, 17, 18.

2. Care este plata păcatului? Și cine poate aștepta această plată? Rom. 6, 23. pr. p. Ioan 8, 34; Rom. 6, 20; 8, 7.

3. De ce nu poate Dumnezeu să dea celor necredincioși și disprețuitorilor legii Sale o altă răsplată? Ebr. 11, 6; Iac. 4, 4; 1 Ioan 2, 15—17; Rom. 8, 6.

4. Care sfat și făgăduință disprețuiesc ei dinadins? Marcu 16, 16; Luca 7, 30; Fapt. 7, 51; 13, 46.

5. Ce face deci Dumnezeu cu oamenii și ingerii cari nu ascultă de Cuvântul Său, disprețuindu-l? 1 Sam. 5, 22, 23; 2 Pet. 2, 4, 6, 9; 3, 7.

6. Chiar dacă cei nelegiuitori se bucură pe acest pământ de o bună stare și se îmbogățesc, poate însă aurul și argintul lor să-i mântuească de pierirea din urmă? Ps. 73, 13—19; Zef. 1, 17, 18.

7. Cari texte din Sfânta Scriptură vorbesc despre sfârșitul lor definitiv?

- a) Ei vor muri: Ezech. 18, 4, 20; Iac. 1, 15.
- b) Ei vor pieri: Iov 20, 5—7; Luca 13, 3, 5; 2 Pet. 2, 12.
- c) Ei vor fi nimiciți: Ps. 9, 5; 2 Tes. 2, 8; Fapt. 3, 23.
- d) Ei merg spre pierzare: Mat. 7, 13.
- e) Ei vor fi distruși prin foc. Mal. 4, 1; Apoc. 20, 9.
- f) Ei vor dispărea ca fumul: Isa. 65, Ps. 37, 20.
- g) Ei nu vor mai fi: Ps. 37, 10; Prov. 10, 25.

Studiul istoric: „CASATORIA SORIEI WHITE. SORA WHITE FACE CUNOȘTINȚA CU FR. BATES, ȘI CU ADEVĂRUL SABATULUI“.

Sora White sau Ellen G. Harmon cum a fost nu-

mele ei de față, n'a vizitat numai comunitățile Advente pentru a vesti cele descoperite ei și a lucra astfel pentru cei credincioși însă ea scria și la o revistă cu titlul: „Către rămășiță împrăștiată“. Această revistă purta data de 8 Aprilie 1846. Titrul acestei reviste era de 250 de exemplare și fr. J. White și H. S. Gurney au acoperit cheltuielile sale. Această revistă este prima tipăritură care a fost scoasă vreodată de o persoană din sânul comunității adventiștilor. La 8 Mai 1846 căpitanul Bates a scos primul său tractat de 40 de pagini cu titlul: „Deschiderea cerului“, iar în August 1846 a ieșit de sub tipar tractatul: „Sabatul zilei a șaptea un semn veșnic“, despre care am vorbit în studiile trecute. Sora White, sau Ellen G. Harmon, cum se numia încă pe atunci, nu făcuse încă cunoștință cu căpitanul Bates.

La 30 Aug. 1846 sora Ellen G. Harmon s'a căsătorit cu tânărul curagios James White. Fr. White se născuse în Aug. 1821 și sora White la 16 Noem. 1827. Ea care era o persoană cu o constituție slabă a găsit în soțul ei un ocrotitor pământesc puternic și un destoinic conlucrător. Deasemenea ea era pentru el și o putere mare spirituală. Ei își trăiseră tinerețea într-o viață credincioasă, și acum unindu-se au fost chemați de Dumnezeu să facă o mare lucrare. Cum au început însă?

Sora White scrie cu privire la aceasta următoarele: „Am început lucrarea noastră fără un ban, cu câțiva prieteni și având o sănătate foarte slăbită. Cutoatecă soțul meu era bine dezvoltat corporal, totuși slăbise foarte serios prin studiul său neobosit și din cauza prelegerilor pe care le ținea. Sub asemenea împrejurări, neavând mijloace și numai câțiva prieteni cari simțiau împreună cu noi, am început lucrarea noastră. Pe timpul acela nici nu aveam case unde să fie ținute adunările noastre. În cele mai dese cazuri eram siliți să ne adunăm în case particulare. Adunările noastre erau mici. Afară de Adventiști nu venia nimeni în adunările noastre până când au fost împinși de curiozitate să audă vorbind o femeie. La început eram foarte timidă la vorbiri în public. Faptul că am avut curaj să vorbesc se datoră numai influenței Spiritului Sfânt. Dumnezeu mi-a dat curajul și puterea de a vorbi. Adunările erau de obicei astfel împărțite, încât amândoi am luat parte la ele. Soțul meu vorbea despre subiecte doctrinale, iar eu despre partea spirituală. În felul acesta soțul meu a semănat sămânța adevărului, iar eu am udat-o și Dumnezeu a făcut să crească“.

Sora White a făcut cunoștință cu căpitanul Bates în anul 1846. După cum am văzut și în studiile trecute, acest bărbat era un lucrător zelos în răspândirea soliei Advente și primise deasemenea adevărul Sabatului. Ca un adevărat creștin el a fost foarte politicos, și prietenos. Față de sora White s'a purtat ca și față de un copil al său. Auzind-o pentru prima dată vorbind, a arătat un interes viu. La încheierea cuvântării ei, și-a zis: „Eu sunt necredinciosul Toma. Eu nu cred în viziuni. Însă dacă aș putea să cred că mărturia care mi-a vestit-o sora în seara aceasta este vocea lui Dumnezeu adresată nouă atunci aș putea deveni cel mai fericit bărbat. Inima mea este adânc mișcată; eu cred că oratoarea este sinceră; însă nu-mi pot explica cum i-au fost arătate toate aceste lucruri minunate, despre cari ne-a povestit acum“.

Fr. Bates păia Sabatul și apăra însemnătatea sa. Sora White încă nu înțelegea atunci acest adevăr și credea că fr. Bates ar comite o greșeală. Domnul însă i-a dat după scurt timp o viziune, în care i-a fost arătat sanctuarul ceres, chivotul lui Dumnezeu cu milostivitorul și cele zece porunci. I s'a

spus, că cei doi heruvimi cari erau în cele două părți ale milostivitorului reprezintă oștile cerești, cari privesc pline de respect legea lui Dumnezeu, scrisă de degetul Său. Domnul Isus a ridicat capacul chivotului și ea a văzut cele 2 table de piatră pe cari erau scrise poruncile lui Dumnezeu. Uimită ea văzu că porunca a patra, în mijlocul celorlalte zece, era înconjurată de o lumină deosebită. Ingerul i-a zis: „Numai o singură poruncă dintre cele zece amintește pe Dumnezeu cel viu, care a creat cerul și pământul și toate ce sunt într'ânsele. Când s'a pus temelial pământului atunci s'a pus și temelial Sabatului“. Deasemenea i-a arătat că omul fărădelegii schimbă legea și astfel se produsese o spărtură în legea lui Dumnezeu, care avea să fie iarăș umplută prin ascultare față de legea cea sfântă a Lui.

Imediat după această viziune fr. și sora White au început să păzească Sabatul și astfel s'au unit cu fr. Bates, și el cu ei. Incepând de atunci, solia ingerului al treilea a fost vestită în legătură cu celelalte două. Acuma se putea înțelege mai lămurit decât oricând însemnătatea celor trei trepte cari duceau spre orașul lui Dumnezeu. Acest lucru a avut loc în toamna anului 1846.

Cum însă au fost înlăturate îndoiele fratelui Bates cu privire la originea divină a viziunilor sorei White? Cu câteva săptămâni înainte de avea sora White viziunea cu privire la sanctuar și la legea lui Dumnezeu, a avut loc în Noembrie 1846 o adunare, la care a luat parte și fr. Bates. În timpul acestei adunări sora White a avut o viziune prin care fr. Bates s'a convins pe deplin de originea divină a viziunilor sorei White. El era un bărbat care călătorise 50 de ani pe mare. Toate serviciile de pe un vapor le făcuse în timpul activității sale. Cunoștințele sale astronomice erau așa de desvoltate, încât găsimu-se în largul oceanului putea spune la care latitudine sau longitudine se află, privind stelele cerești. Ii plăcea foarte mult să audă vorbindu-se despre astronomie. Intr'o zi a încercat să vorbească cu sora White despre acest subiect, a constatat însă curând, că ea nu pricepea nimic din astronomie. Ea i-a spus că încă nu cefise nici o carte despre astronomie și nici nu ar avea dorința să vorbească despre aceasta, dar a atras atențiunea lui asupra noului pământ, cât și asupra lucrurilor pe care le văzuse în privința aceasta.

Intr'o zi, în timpul adunării sus amintite sora White a avut în prezența fr. Bates o viziune în care Domnul i-a arătat pentru prima dată ceva despre stele și planete. Ea a descris în mod viu fâșiile roz depe suprafața unei planete și a zis: „Văd patru luni“. „O, ea vede planeta Jupiter“, a exclamat fr. Bates cu bucurie. Ea a făcut o mișcare ca și cum ar sbura și a zis, descriind frumusețea unei alte planete: „Văd 8 luni“. „Ea descrie planeta Saturn“, a exclamat fr. Bates. Aici a văzut pe bătrânul Enoh care fără a gustă moartea a fost schimbat și luat la cer. El a zis că venise pe acolo numai în vizită căci patria sa ar fi în cer. Despre locitorii planetei saturniene sora White a zis că ei ar fi un popor mare și maiestos, neasemănându-se cu locitorii pământului și că păcatul nu a pătruns niciodată acolo. Ea descrie și planeta Uranus și în cele din urmă a făcut o minunată descriere despre deschizătura cerului cu strălucirea ei, zicând ca aceasta ar conduce într'un ținut și mai luminos. Fr. Bates a zis: „Această descriere întrece orice am cetit vrodată despre acest subiect“. Din ziua aceea eră pe deplin convins că viziunile sorei White se aflau în afară de cercul cunoștințelor și puterii sale, crezând că Dumnezeu este aici la lucru.

Studiul geografiei misionare: „CHILI“.

Chili este o republică situată la coasta de Apus a Americii de Sud, având o suprafață de 750.572 km pătrați, cu 3.820.000 locuitori. În Nordul țării se găsește un platou care are mai multe vulcane. În anul 1535 a fost cucerit de către spanioli. În 1844 a fost recunoscut însă ca stat independent de Spania. Capitala este Santiago. Religionea statului este romano-catolică, iar limba predominantă cea spaniolă. Învățământul se dă gratuit. Locuitorii se ocupă cu agricultura și cu viticultura. Apoi se mai găsește aur, argint, aramă, fier, cărbuni, și salitră. Senatul formează Corpurile Legislative. Președintele se alege pe timp de 5 ani.

Și în Chili solia ingerului al treilea a intrat prin lucrarea de colportaj, în anul 1894. Doi frați, Davis și Bischof, venind din California, au debarcat la Valparaiso. Ei au lucrat cu cartea spaniolă „*Patriarhi și Profeți*“ și rezultatul a fost că după scurt timp câteva persoane au primit adevărul.

Săptămâna a treia și a patra.

PROGRAM.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Raportul și apelul.
3. Cântare specială.
4. „Straja Dimineții“.
5. Studiul biblic: „Moștenirea veșnică a sfinților lui Dumnezeu“.
6. Studiul istoric: „Adevărul își face drum în mijlocul greutăților. Vieța și activitatea fratelui și sorei White cât și a altora până la anul 1860“.
7. Studiul geografiei misionare: „Ecuador“.
8. Poezie sau muzică instrumentală.
9. Colectă și comunicări.
10. Cântare de închidere și rugăciune.

Studiul biblic: „MOȘTENIREA VEȘNICA A SFINȚILOR LUI DUMNEZEU“.

1. Ce întrebare a adresat apostolul Petru Mântuitorului și care a fost răspunsul? Mat. 19, 27, 28.

2. Ce însemnătate are cuvântul „*palingenesia*“, pe care-l găsim tradus în Biblia română prin cuvântul „*nașterea din nou*“, și cu ce eveniment stă el în legătură?

Acest cuvânt înseamnă de fapt „*innoirea creațiunii*“, „*restatornicire*“ atragându-ne atențiunea asupra timpului descris în Apoc. 21, 5.

3. Cui i-a dat Dumnezeu la început pământul în stăpânire? Gen. 1, 26; Ps. 115, 16.

4. Asupra cui a trecut această stăpânire prin căderea în păcat? Ioan 14, 30; Luca 4, 5, 6; Ef. 6, 12.

5. Ce făgăduință a dat însă Domnul lui Abraam și seminției sale? Gen. 13, 14, 15; Rom. 4, 13.

6. Câte generațiuni sunt cuprinse în făgăduința dată lui Abraam? Gen. 28, 14.

7. În cine este ancorată această făgăduință? Ebr. 6, 13—20.

8. Ce devin toți cari aparțin Domnului Hristos? Gal. 3, 26—29.

9. A primit Abraam și sămânța sa moștenirea făgăduită? Ebr. 11, 8—16.

10. Ce va face însă Dumnezeu cu pământul încărcat de păcate și blestem înainte de a-l da lui Abraam și celor sfinți ca moștenire? Gen. 3, 17, 18; 2 Pet. 3, 10, 12; Mal. 4, 1; Rom. 8, 19—23; Apoc. 21, 1.

11. Ce va avea loc după ce pământul va fi curățit și înnoit? Zah. 14, 3—5; Apoc. 21, 1.

12. Cu ce cuvinte solemne predă Domnul Isus celor sfinți moștenirea lor veșnică? Mat. 25, 34.

13. Cari cuvinte rostite de Domnul se vor împlini atunci? Mat. 5, 5.

14. Cât timp vor stăpâni cei sfinți pe noul pământ? Dan. 7, 27; Isa. 60, 21.

15. Ce nu va mai fi și nici nu se va mai auzi acolo? Isa. 65, 19, 25; Apoc. 21, 4, 27; 22, 5.

16. Ce va fi acolo, încât nimeni nu-și va mai aduce aminte de cele trecute? Isa. 65, 17—19; 11, 6—9; Rom. 8, 16—18.

17. Locuitorii noului pământ mai au nevoie să se teamă de dușmani? Zah. 14, 9, 11; Mal. 4, 1, 3; Apoc. 20, 9.

18. Cine va locui atunci în mijlocul poporului său? Care dorință exprimată de Domnul se împlinește atunci în mod desăvârșit? Apoc. 21, 3; Exod. 25, 8.

19. După cum este, sigur că va exista pământul cel nou, tot astfel și ce este zis că vor face locuitorii săi în timpul veșniciei întregi în fiecare Sabat și în fiecare lună nouă. Din ce vor gusta ei? Isa. 66, 22, 23; Apoc. 2, 7; 22, 1, 2, 14.

Studiu istoric: „ADEVARUL IEȘI FACE DRUM ÎN MIJLOCUL GREUTAȚILOR. VIAȚA ȘI ACTIVITATEA FRATELUI ȘI SOREI WHITE, CĂT ȘI A ALTORA PANA LA ANUL 1860“.

Scurt timp după adunarea din Topsham a avut loc un eveniment deosebit în timpul unei vizuni a soarelui White. Fr. White a folosit cu ocazia unei călătorii un cal tânăr care aproape nici nu era obișnuit să fie înhamat. Era foarte sălbatec și doi oameni își pierduseră viața din cauza lui. Afară de fr. White se mai află în trăsură și soția sa, fr. Bates și un alt frate. Deodată puterea lui Dumnezeu veni peste cei ce se aflau în trăsură și sora White fiind transportată în spirit a exclamat: „Glorie“. Calul s'a oprit numaidecât, lăsând capul în jos. Sora White s'a ridicat, și pentru a se coborî din trăsură s'a sprijinit cu o mână pe spatele calului. Fr. Bates a strigat: „Calul va omori soția D-tale!“ „Domnul stăpânește acum acest cal“, a răspuns fr. White, „și eu nu vreau să mă amestec acum“. Și într'adevăr animalul a rămas liniștit. Sora White a mers pe livadă ce se află lângă drum și a descris câteva minute frumusețile pământului nou, arătate atunci în viziune. Fratele White a încercat dacă calul a fost îmblânzit și într'adevăr animalul a rămas liniștit. Abia după ce sora White se urcase în trăsură și după ce se terminase viziunea el a început să-și arate din nou sălbăticimea sa de mai înainte. Puterea care astupase gura leilor din fața lui Daniel, stăpânește și acest cal sălbatec.

Cei ce primiseră solia ingerului al treilea n'aveau bunuri pământești și prin urmare nu puteau contribui mult pentru răspândirea soliei. Fr. și sora White, cât și fr. Bates, au recunoscut însemnătatea unei lucrări personale între credincioșii răspândiți cât și necesitatea pregătirii unei literaturi potrivite pentru a ajuta și altora să cunoască adevărul. Acești pioneri au fost însuflețiți de spiritul jertfirii de sine față de solie. Deseori n'aveau mijloace pentru ca să meargă cu vreo trăsură și atunci călătoriau pe jos. Câteodată se întâmplă că unii dintre credincioși erau influențați de către Dumnezeu să trimeată acestor lucrători bani. Ei întrebau acești bani pentru a acoperi cheltuielile călătoriilor. Despre situația lor din iarna 1847—48 sora White scrie că a fost foarte critică și ei au trecut prin timpuri grele. Ei au locuit într'o cameră cu mobilă împrumutată. Fr. White a lucrat la calea ferată transportând pietre. Apoi a trebuit să părăsească această lucrare și a început să meargă la pădure pentru a tăia lemne, și aici a lucrat de dimineața până seara primind în schimb vreo 80 lei pe zi. Deseori erau in-

vitați de frați să-i viziteze, însă din cauza lipsei de mijloace nu puteau.

În zilele de 20 și 21 Aprilie 1848 s'a ținut prima Conferință a păzitorilor de Sabat la Rocky Hill, în statul Connecticut; la această Conferință au participat vreo 30 de persoane. Atât fr. și sora White erau invitați. Fr. White primise din partea patronului său la încheierea socotelilor încă 10 dolari. Cu 5 dolari sora White a cumpărat hainele necesare și a reparat pardesiul soțului ei și l-a cârpit așa de bine încât cu greu se putea spune, după cum a mărturisit însăș sora White, care a fost într'adevăr stofta pardesiului. Restul banilor l-au întrebuințat pentru călătorie. Când au sosit la destinație au avut 80 lei în buzunar. Ei n'au îndrăsnit să ia o trăsură ci și-au lăsat băgajele, cari reprezentau aproape toată averea lor într'un loc, și au mers apoi în oraș, pentru ca să găsească pe frații lor de credință. Au dat de fr. Chamberlain, care i-a primit în casa sa.

În luna August 1848 a fost ținută o altă Conferință la New York, căci prin răspândirea tractatului fr. Bates au primit Sabatul Adventiști și din alte state. Adunările au fost ținute la fr. Arnold. Vreo 35 de persoane au luat parte, însă aproape nici două dintre ele nu aveau aceleaș păreri. Și fr. și sora White erau invitați, și au venit. Pentru a acoperi speșele de călătorie fr. White câștigase la facerea fânului 40 de dolari. Ei călătoriau sub condiții foarte sărăcicioase și deseori se odihneau foarte rău. Cu ocazia acestei Conferințe s'a arătat că unii dintre credincioși trăiau în multe rătăcirii. Fr. Arnold de exemplu crede că cei o mie de ani din Apoc. 20 ar fi trecuți și că cei 144.000 ar fi cei ce au inviat cu ocazia învierii Domnului Hristos. Asemenea păreri greșite aveau pe sora White cu îngrijorare și durere. Se crede că sora White va muri, însă fr. Bates, White, Chamberlain, Gurney și Edson s'au rugat pentru ea și Dumnezeu a ascultat rugăciunea lor. Sora White s'a însănoșit și a primit din partea lui Dumnezeu o viziune. În această viziune ea a văzut păreri greșite, dar apoi și adevărul; de asemenea a primit și îndemnuri pentru cei prezenți, cari au recunoscut greșelile lor și le-au mărturisit. Adevărul a repurtat biruința și această adunare a luat un sfârșit mare, căci toți s'au unit pentru a vesti adevărul cuprins în solia întreită și Dumnezeu i-a binecuvântat în mod bogat. Apoi s'au ținut și în alte locuri Conferințe. În unele părți Domnul S'a apropiat foarte mult de servii Săi. S'au înălțat rugăciuni pentru bolnavi, și persoane despre cari au zis chiar medicii că nu pot fi vindecate au primit din nou sănătatea. Astfel S'a manifestat Domnul în poporul Său.

Anul 1848 a fost un an plin de furtuni pentru lumea întreagă. Acest an era și de o mare însemnătate pentru Adventiști. Tocmai în timpul acela au primit lumină cu privire la Sabatul cel adevărat, ca semn și sigiliul viului Dumnezeu. În timp ce Adventiștii cari încă nu au ziseric nimic despre solia ingerului al treilea au crezut că aceste încercături politice ar fi semnalul pentru ziua cea mare a Domnului, Adventiștii de Ziua Șaptea au primit lumină în această privință. Domnul arătase soarelui White că lumina care a răsărit în urma vestirii soliei ingerului al treilea va umple mai întâiu tot pământul cu strălucirea ei și apoi va avea loc sigilarea profețită. „Este un lucru cu neputință“, a zis odată un om, „căci ar trebui 144.000 de ani pentru ca să aduceți la împlinire ceea ce v'ați propus!“ „Cum“, au zis alții, „trei predicatori, toți fără mijloace și cu mai puțin decât 100 de aderenți cari nu posedă nici ei nimic și cu câteva sute de tractate, vor să aducă o solie de avertizare lumii întregi. Ce pretențiune necugetată!“ Profeția însă s'a împlinit.

Astăzi solia este dusă în peste 400 de limbi, fiind vestită aproape în toate țările lumii de o armată întreagă de predicatori și lucrători misionari, și se răspândesc multe milioane de cărți, tractate și reviste.

Începutul a fost mic. În Iulie 1849 a fost editată prima revistă „Adevărul Prezent” de către fr. White, revistă care a apărut la fiecare două luni. Deasemena s'a tipărit prima carte de cântări fără note cu 50 de imnuri. În Noembrie 1850 a ieșit o revistă lunară care a fost editată de I. Bates, S. W. Rhodes, J. N. Andrews, și J. White. La anul 1853 a început să apară săptămânal revista „Review and Herald”. Prima școală de Sabat a fost organizată la Rochester. În anul 1854 fr. J. N. Loughborough a vândut pentru prima dată literatura denominațiunii noastre la Rochester. În anul 1855 s'a luat hotărîrea a mută sediul principal la Battle Creek, lucru care s'a și făcut.

Studiul geografiei misionare: „ECUADOR”.

Această republică este situată la țărmul de Apus al Americii de Sud, având o suprafață de cam 300.000 km. și 2 milioane și jumătate locuitori. În Apusul țării se găsește lanțul munților Cordilieri, cu mulți vulcani. Între munți se găsește un platou, iar la Răsărit se află valea Amazonului. Ocupația principală a locuitorilor este agricultura și viticultura. La țărm se cultivă cacao, trestia de zahăr, și banane, iar pe platou porumb. Se fac pălării de paie și hamacuri. Capitala este Quito. Ecuador este dela 1830 un stat independent.

Și în această țară solia Adventă a intrat prin lucrarea de colportaj. În anul 1904 a plecat într'acolo colportorul Davis și în 1905 a început să lucreze acolo un evanghelist, însă abia în anul 1907 s'a putut raporta despre cei dintâi păzitori ai Sabatului.

P. H. Hermann.

Programul orei misionare din luna Ianuarie.

ORDINEA PROGRAMULUI.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cântare specială sau poezie.
3. Cetire raportului.
4. Studiul biblic misionar.
5. Experiențe.
6. Comunicări și distribuire de literatură.
7. Cântare și rugăciune de închidere.

Studiul biblic misionar: „LUCRAREA NOASTRA”.

1. Ce trebuie să fie credincioșii lui Dumnezeu? Ezech. 33, 7—9.

2. Ce privilegiu are fiecare creștin?

„Privilegiul unui creștin nu constă numai în a aștepta revenirea Domnului Isus Hristos, ci și a grăbi acest eveniment. Dacă toți cei cari mărturi-

sesc numele Său, ar aduce roade spre mărirea Sa, cu ce repezițiune ar fi însămănțată lumea întreagă cu sămânța Evangheliei! În curând marele seceriș final va fi copt, și Domnul Isus va veni spre a strânge grâul prețios”. „Parabolele Domnului Hristos”, pag. 62.

3. Care este lucrarea noastră? Mat. 28, 18—20.

„Domnul Hristos ne chiamă pe noi să lucrăm cu răbdare și cu stăruință pentru miile cari mor în păcate, și cari se găsesc în toate țările, asemenea vaselor naufragiate dealungul unui țărm pustiu. Cei ce vor lua parte la slava Domnului Hristos trebuie să participe și la servirea Sa, ajutând celor răi, și celor desnădăjduiți”. „Mărturii”, Vol. 9, pag. 31.

4. Până unde ar trebui să meargă eforturile noastre?

„Ființe omenesti n'au dreptul să creadă că ar exista o limită pentru eforturile pe cari trebuie să le facă în lucrarea salvării de suflete. A obosit vreo dată Domnul Hristos în timpul slujbei sale? A căzut El vreo dată sub povara sacrificiului și a lipsurilor? Membrii Comunității trebuie să depună eforturi neîntrerupte și stăruitoare, după cum a făcut și El. Ei trebuie să fie totdeauna gata să lucreze pentru Domnul lor, ascultând de poruncile Sale. Oriunde am vedea că ne așteaptă o lucrare, ar trebui să o începem și să o terminăm, privind în tot timpul spre Domnul Isus. Dacă membrii Comunităților noastre vor asculta de această îndrumare, sute de suflete vor fi câștigate pentru Domnul Hristos. Dacă fiecare membru al Comunității ar deveni un viu misionar, Evanghelia ar fi vestită repede în toate țările, ajungând la toate popoarele, națiunile și limbile”. *Idem*, pag. 32.

5. Ce exemplu ne-a dat Domnul Hristos? Mat. 9, 35; Luca 19, 10.

6. Ce se arată zilnic tot mai mult?

„Pe zi ce trece se arată tot mai mult că judecățile lui Dumnezeu sunt pe lume. Prin incendii, inundații și cutremure de pământ. El avertizează pe locuitorii acestui pământ despre apropiata Sa revenire. S'a apropiat timpul când criza cea mare din istoria lumii va veni și când orice mișcare din cărmuirea lui Dumnezeu va fi așteptată cu un foarte mare interes și cu o teamă de nespus. Într'o repede succesiune vor urma judecățile lui Dumnezeu una după alta — incendii, inundații și cutremure de pământ, însoțite de răboaie și vărsări de sânge”. — *Idem*, pag. 97.

7. Ce trebuie să facem în acest timp? Rom. 13, 11, 12.

„Mila lui Dumnezeu se manifestă prin îndelunga Sa răbdare. El reține judecățile Sale, așteptând ca solia de avertizare să fie adusă tuturor. O, dacă ar simți membrii noștri după cum ar trebui să simtă răspunderea pe care o au în a duce ultima solie de har lumii întregi, ce minunată lucrare s'ar putea face atunci!” *Idem*, pag. 97.

A NEXA

— la —

CURIERUL MISIONAR

Foaie trimestrială.

Redactor: V. Florescu

Prețul unui exemplar 5 lei.

Red. și Admin.: Str. Labirint 116.

București, IV.

Ai cumpărat
„Straja Dimineții”?

de 170 membri, 28 vizitatori și 32 copii, colecta a fost de 1.472 Lei. După Școala Sabatului s'a făcut o colectă pentru Fondul de Educație în sumă de Lei 4.204, făcându-se deosemena și subscripții în sumă de 13.599 Lei. După amiază a avut loc solemnitatea întăririi prin binecuvântare ca Predicator a fr. Nicolae Voinea. Seara s'a ținut o prelegere de către fr. D. N. Wall.

Duminecă 12 Oct. după amiază, a avut loc o frumoasă producție muzicală și literară a Tineretului, iar seara s'a ținut o interesantă prelegere de fr. Huenergardt.

Prezența lui Dumnezeu s'a simțit cu abun-

dență la această Conferință și aceasta a îndemnat pe frați ca să ceară să se facă rugăciuni pentru însănătoșirea bolnavilor.

O mare reînsuflețire s'a simțit de toți cei ce au participat la această Conferință, și Dumnezeu să ne ajute ca multele binecuvântări ce ni le-a dat în aceste zile, să aducă mult rod în viața noastră de creștini, ca astfel crescând din ce în ce în credință, să putem ajunge făgăduința dată tuturor, de a vedea pe Domnul în mărire.

Președinte, *Gh. Stănescu.*

Secretar-Casier, *C. Andrieș.*

Hotărârile luate la Adunările Anuale.

1. Fiindcă Dumnezeu ne-a ajutat și binecuvântat cu succes în lucrarea Sa minunată și măreață, câștigând suflete noi pentru Împărăția Lui, păstrându-ne în viață și dându-ne cele trebuincioase corpului și sufletului, hotărîm să-I mulțumim în mod solemn prin rugăciune și consacrare. Asemenea, mulțumim fraților dela Conferința Generală, Diviziune și Uniune, pentru tot sprijinul ce ni l-au dat în aceste zile.

2. Având în vedere că Inaltele Autorități, înțelegând scopul măreț al lucrării noastre, de pregătirea sufletelor pentru mântuire, ne-au dat deplină libertate să ținem această adunare, ținem să le mulțumim și să aducem omagiul nostru Maiestății Sale Regelui Carol al II-lea, rugând pe bunul Dumnezeu să-L binecuvinteze cu sănătate și înțelepciune de sus, ca sub cârmuirea Lui înțeleaptă, să putem trăi în pace și prosperitate.

3. Având în vedere că lucrarea de răspândirea Evangheliei în timpul din urmă, cere ca fiecare membru al Comunității noastre să contribuie în mod credincios, aducând Zecimea și darurile în tezaurul Domnului, îndemnăm pe toți membrii să fie credincioși în aducerea Zecimei și a darurilor, deoarece ne sunt făgăduite mari binecuvântări dela Dumnezeu.

4. Comitetul invită pe toți membrii să ia parte activă la lucrarea cu Revista de Toamnă, care s'a dovedit o mare binecuvântare, atât pentru poporul lui Dumnezeu cât și pentru lumea întreagă. Fr. Rasmussen a demonstrat prin diferite exemple mersul lucrării de colportaj și lucrarea Revistei de Toamnă.

5. Pentru mărirea și alimentarea Fondului de Educație, recomandăm ca toți membrii noștri să contribuie, ca astfel să fim în stare în viitor să sprijinim cât mai mulți tineri cari

doresc să meargă la Școala noastră misionară, unde să primească o educație după voiața lui Dumnezeu, și apoi cu timpul să devină soli pentru vestirea Evangheliei în toată lumea.

Pentru atingerea acestui scop, facem invitația ca fiecare membru al Comunității noastre să contribuie cu 20 lei lunar.

6. Având în vedere că Școala noastră misionară din Diciosânmartin, a devenit neîncăpătoare și necorespunzătoare pentru o mai mare dezvoltare în viitor, suntem siliți să o mutăm în o altă localitate unde ea va corespunde tuturor cerințelor cerute de lucrarea lui Dumnezeu.

Din lipsă de mijloace, Comitetul Uniunii a hotărît ca dela 1 Ianuarie 1931 să se găsească modalitatea prin care să fie adunate mijloacele necesare pentru atingerea scopului urmărit, și pentru aceasta, se face rugămintea către toți membrii noștri să vândă o carte mare cum este „Parabolele Domnului“, iar venitul acestei cărți să fie dăruit acestui Fond.

7. Având în vedere că lucrarea de colportaj, s'a dovedit ca fiind aducătoare de mari binecuvântări și bogate experiențe pentru întărirea în credință, facem un stăruitor apel către frații predicatori, lucrători biblici și slujbașii Comunităților noastre, ca prin propriul exemplu să îndemne și să încurajeze pe toți membrii la răspândirea literaturii, ca astfel mulți să se consacre acestei importante ramuri în lucrarea lui Dumnezeu.

8. Fiindcă tineretul nostru are mare nevoie de o educație creștină, sfătuim pe părinții cari au copii, să-i trimită la școala noastră misionară, care s'a dovedit o bună îndrumătoare în creșterea tineretului nostru în credință.

9. Având în vedere marele număr de ti-

neri, și pentru dezvoltarea studiului Bibliei și a gustului de citit a scrierilor sfinte după planurile stabilite și publicate în Curierul Misionar și Straja Dimineții, recomandăm ca în fiecare Comunitate sau grupă să se organizeze Cercul Tinerimii, chiar acolo unde există numai 5 tineri.

La adunările Cercului Tinerimii cum și la diferite producțiuni sau serbări ale tineretului, să se facă o colectă pentru câmpul misionar din Madagascari.

10. Potrivit cu Spiritul Profetic, ținem să recomandăm și să îndemnăm pe toți membrii noștri să stăruască să puie în aplicare regimul vegetarian.

11. Având în vedere că Școala de Sabat fiind un mijloc rânduit de Dumnezeu, prin care poporul Său să fie condus la studiul Bibliei și la cunoștința adevărului, recomandăm:

- a. Studiul zilnic al lecțiilor,
- b. Regulata vizitare a Școlii de Sabat,
- c. Inființarea școlilor pentru copii,
- d. Inființarea școlilor de familie,
- e. Cultivarea spiritului dărniceii pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu,
- f. Procurarea lecțiilor, a rulourilor și a textelor de memorizat pentru școlile de copii.

Excluderea membrilor Comunității.

Sfânta Scriptură ne învață în mod lămurit, că membrii cari trăesc într'un păcat vădit sau cari sunt prin purtarea lor spre rușinea Comunității, ar trebui excluși. Aceasta reiese clar din 1 Cor. 5. Aici este vorba despre un păcat, care fu osândit chiar de către păgâni. Acest „aluat“ trebuie îndepărtat din mijlocul Comunității, după cuvintele Apostolului Pavel, însă Comunitatea eră nepăsătoare în privința aceasta, îngăduind ca membrul vinovat să rămână mai departe în rândurile ei. Apostolul Pavel însă le-a scris că cel ce a săvârșit fapta cea rea, ar trebui exclus din Comunitate: 1 Cor. 5, 2. Muștrând mai departe Comunitatea scrie: „Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?“

Probabil că acest membru al Comunității, care săvârșise un păcat atât de grozav, avea anumiți „prieteni“ în Comunitate, care-l simpatizau, un lucru ce se întâmplă deseori. Chiar Satana, înainte de a fi izgonit din cer, avea mulți cari îl simpatiză. Referindu-se la acest fapt sora White scrie: „Persoane cari merită să fie excluse din Comunitate, după cum a meritat și Satana să fie izgonit din cer, vor găsi deasemenea pe unii cari îi vor simpatiza“. „Mărturie“, Vol. 3, pag. 114.

Pe de altă parte există însă pericolul, ca membrii cari sunt aduși în fața Comunității din cauza unei greșeli, să fie excluși fără multă discuție, cutoatecă mărturisesc păcatul și cer să fie iertați. Dacă în asemenea cazuri nu este vorba de un păcat vădit, din cauza căruia membrul respectiv ar merita într'adevăr excluderea, atunci n'ar trebui să se facă lucrul acesta niciodată. Apostolul Pavel amintește un număr întreg de păcate, din cauza

căroră cei ce le-au comis ar trebui excluși: „Astfel dar v'am scris să nu vă amestecați dacă vreunul numindu-se frate este *desfrânat*, sau *pornit spre orice fel de înavușire*, sau *idolatra*, sau *înfruntator*, sau *bețiv*, sau *răpitor*, cu unul ca acesta nici să nu mâncați împreună“. Vorbind despre aceste păcate, Apostolul scrie: „Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela“. 1 Cor. 5, 11 și 13 ult. p.

Ce drept avem însă să excludem membrii, dacă nu este vorba de un păcat vădit, și mai ales dacă membrul respectiv cere să fie iertat? Însă în caz că un asemenea membru se revoltă, în loc să dea pe față o sinceră căință, atunci Comunitatea n'are de făcut altceva, decât să-l excludă. Dacă însă cel în cauză mărturisește greșeala și când nu este vorba de un păcat vădit, atunci n'ar trebui exclus în nici un caz.

Mântuitorul a văzut pericolul în care se află Comunitatea în această privință și de aceea S'a folosit de o pildă, pentru a da Comunității o învățătură însemnată. Această pildă o găsim la Mat. 13, 24—30. Sora White a scris în legătură cu această pildă, în minunata ei carte „Parabolele Domnului Hristos“, lucruri atât de potrivite, încât nu pot să fac ceva mai bun, decât să redau aici câteva aliniate ale acestei cărți:

„Isus le-a pus înainte o altă pildă și le-a zis: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om, care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormiau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghina între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina“.

„Țarina este lumea“, a spus Hristos. Dar noi

trebuie să înțelegem, că țarina e Biserica lui Hristos în lume. Această pildă este o descriere a Impărăției lui Dumnezeu și a lucrării Sale pentru mântuirea oamenilor; dar *această lucrare se face prin Biserică*. Este adevărat, că Spiritul Sfânt a ieșit în lumea întreagă; în tot locul El lucrează asupra sufletelor; dar *locul unde să creștem și să devenim copți pentru grânarele lui Dumnezeu, este Biserica*.

În Orient oamenii câteodată se răsunau asupra vreunui vrăjmaș, împrăștiind în câmpurile aceluia, de curând semănat, semințe de buruieni dăunătoare, cari în timpul creșterii, se asemănau foarte mult cu grâul. Creșcând odată cu grâul, aceste buruieni stricau valoarea recoltei, aducând proprietarului câmpului supărare și pierdere. Tot astfel din cauza dușmăniei sale contra Domnului Hristos, Satana presară neghina sa *printre semințele cele bune ale Impărăției*. Răul pricinuit de semănatul său Satana îl pune apoi în socoteala Fiului lui Dumnezeu. *Introducând în Biserică persoane, cari poartă numele lui Hristos, dar în cari nu se vede caracterul Lui, cel rău face prin aceasta ca Dumnezeu să fie dezonorat, lucrarea mântuirii să fie rău reprezentată, iar sufletele expuse la mari primejdii*.

Servii lui Hristos sunt foarte mâhniți, văzând că în Biserică se găsește un astfel de amestec de credincioși adevărați și fățarnici. *Ei vor să facă ceva, spre a curăți Biserica*. Ca și servii stăpânului din pildă, ei sunt gata să smulgă neghina. Însă Hristos le spune: „Nu, ca nu cumva smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea: Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș’.

Hristos a arătat lămurit, că acei, cari stăruiesc pe față în păcate, trebuie să fie îndepărtați din Biserica Sa; însă El nu ne-a încredințat nouă lucrarea de a judeca motivele și caracterul. El cunoaște prea bine firea noastră, spre a ne încredința această lucrare. Dacă am încercă să *îndepărtăm din Biserică pe toți aceia, cari ni se par a fi creștini numai de formă, cu siguranță că am făptui multe greșeli*. Adesea se întâmplă ca noi să nu mai nădăjduim nici o îndreptare tocmai dela suflete pe cari Hristos le trage la Sine. Dacă am proceda față de aceste suflete, potrivit cu judecata noastră nedesăvârșită, le-am spulberă, poate, și ultima lor speranță. Mulți vor fi odată în cer despre cari vecinii lor credeau, că ei nu vor ajunge niciodată acolo. Omul judecă după aparență; însă Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul vor crește împreună până la seceriș; iar secerișul e încheierea timpului de har.

Lumea nu are drept să se îndoiască de adevărul creștinismului pe motiv că în Biserică sunt și membri nedemni; și nici creștinii nu ar trebui să se descurajeze din pricina acestor frați falși. Ce s’a întâmplat în Biserica dela început? Anania și Safira făceau și ei parte dintre ucenici. Simon magul eră botezat. Dema, care părăsise pe Pavel, fusese socotit și el printre credincioși. Iuda Iscariotul fusese numărat împreună cu apostolii. Mântuitorul nu dorește să se piardă nici un suflet; experiențele Sale cu Iuda ne-au fost istorisite cu scopul de a ne arăta marea Sa îngăduință față de firea decăzută a omului; El ne îndeamnă ca și noi să avem îngăduință, după cum a avut și El. Mântuitorul a spus, că frați falși se vor găsi totdeauna în Biserică până la sfârșit.

Atât timp cât grâul este ca un fir de iarbă, neghina se aseamănă foarte mult cu el; dar când ogoarele sunt albe pentru seceriș, buruienile fără valoare nu se mai aseamănă cu grâul, care își pleacă capul sub povara spicului plin și copt. Păcătoșii cari se laudă cu pretinsă pietate, pot să se afle câtvă timp amestecați printre adevărații ucenici ai lui Hristos, și înfățișarea lor de creștini va putea înșelă pe mulți oameni; dar, la vremea secerișului acestei lumi, nu va mai fi nici o asemănare între cei buni și cei răi. Atunci se vor da pe față toți aceia, cari au făcut parte din Biserică, însă cari nu au făcut niciodată parte cu Hristos.

Neghinei îi este îngăduit să crească printre grâu și să se bucure împreună cu acesta de binefacerile soarelui și ale ploiei; dar, la vremea secerișului, se va vedeă „ce deosebire este între cel drept și cel nelegiuit, între cel ce servește lui Dumnezeu și cel ce nu-I servește’.

Însuș Domnul Hristos va hotări, cari sunt cei demni de a face parte din familia cerească. El va judecă pe fiecare după cuvintele și faptele sale. Numai numele și forma credinței nu folosesc la nimic înaintea Lui. Caracterul este cel care hotărăște soarta omului’.

„Parabolele Domnului Hristos”, pp. 63—67.

D. N. Wall.

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul num. dublu Lei 15; unui număr simplu Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red și Admin. Str. Labirint 116. București IV.

Școlilor de Sabat — comparăm

CONFERINȚA	Anii	Câte Școli:	Câți membri	Câți Școlari	Repartiția pe clase după vârstă					
					80-20 ani	20-15 ani	15-10 ani	10-7 ani	7-3 ani	3-1 ani
Muntenia Vest	1929	61	1887	3227						
	1930	72	2482	4147	2353	370	357	346	361	360
Muntenia Est	1929	37	1209	1732						
	1930	50	1488	2403	1508	240	125	204	196	130
Moldova Nord	1929	42	1094	1689						
	1930	54	1471	2500	1494	21	151	189	216	219
Moldova Sud	1929	22	801	1120						
	1930	28	974	1533	965	130	66	98	220	54
Transilvania	1929	108	2269	2785						
	1930	127	2670	3275	2431	377	246	267	791	163
Banat	1929	36	997	1097						
	1930	38	1097	1313	1056	93	53	41	35	35

DEPART. ȘCOLII DE SABAT.

Responsabil: **P. Păunescu.**

Spiritul Sfânt, factorul esențial al succesului.

În noul an noi dorim să ne apropiem și mai mult de Tatăl. Dorința noastră este să intrăm în noi caracterul Său, așa cum ne-a fost descoperit prin Domnul — Mântuitorul și Învățătorul nostru.

Studiul Scripturilor este arătat de Isus, ca singurul mijloc puternic, care în unire cu Spiritul Sfânt, poate desăvârși lucrarea în inimile noastre.

Școala de Sabat în care suntem înscrși ca membri, și în care avem privilegiul să studiem zilnic, după lecțiuni „Cuvântul“, este singura organizație dumnezească, care poate asigura succesul oricărei Comunități. O bună organizare a Școlii de Sabat în Comunitate și în familie, este în strânsă legătură cu o serioasă selecționare a diferiților slujitori în această organizație.

Dar, pentru a asigura o lucrare armonică, este nevoie de conlucrarea Spiritului Sfânt; de aceea, redăm aci câteva pasagii din Măr-

turii pentru Școala de Sabat, referitoare la acest subiect.

„Slujbașii, ca și instructorii din Școala de Sabat, au nevoie să fie călăuziți și instruiți prin Spiritul Sfânt, ca ei să devină apleți, pentru a deveni buni educatori, așa ca să poată inspira elevilor lor cugetări înalte despre lecțiunile învățate.

Spiritul Sfânt, este acela care poate readeuce în mintea noastră clar și direct, cuvintele și lucrările lui Hristos, pentru ca instructorii, să devie capabili de a prezenta pe Hristos elevilor lor.

În toată organizația Școlii este nevoie în primul rând de „Spiritul Sfânt, care să ajute la selecționarea bărbaților și femeilor, cari să ocupe locurile de Diriginte, secretari, instructori, etc.

Nu este în Spiritul lui Dumnezeu, de a lăsa totdeauna Școala sub direcția unuia și aceleiaș persoane. Trebuie ca Școala să aibă slujbași cari să aducă cu ei idei noi, cari să facă să avanseze Școala într-o nouă viață spirituală. Suntem de multe ori tentați să încredințăm Școala la persoane cari au servit timp îndelungat și cu credință; însă, este bine să avem în vedere buna dezvoltare a Școlii. Este bine deci să introducem între slujbași pe acele persoane cari poartă pe inimă salvarea sufletelor.

Materiale					Sifința la studiu			Darurile				
Lecțiuni	Lecțiuni pt. copii	Curierul Misionar	Rulouri	Ilustrații:	Chipuri de color.	Studiaza zilnic	Vin regulat	Aduși la botez.	in 12 Sabate	13 Sabat	Naștere	Extindere
1223	216	587	15	10		603 205	1373 860	333 173	132.980 143.211	44.446 38.359	500	
849	105	259	4	16		126 216	452 350	72 128	58.325 65.812	15.456 16.156		
944	144	123	12	24		597 669	587 562	111 80	46.492 53.451	11.480 12.572		
658	124	282	7	131		53 138	251 358	25 70	28.537 34.025	9.556 7.949	300	
1566	88	120	8	21		672	366	193	61.294 79.658	18.221 20.816		
525	14	64	2	13		81	134 142	38 31	27.477 26.614	11.600 10.950		

Acei cari n'au ambiții personale, vor fi fericiți de-a lăsa locul lor, pentru ca astfel să fie asigurat progresul elevilor din Școala de Sabat.

Cei mai în vârstă și cu mai multă experiență în lucrare, au ales pe aceia cari ar putea fi de folos cauzei lui Dumnezeu; cei mai tineri cari n'au o pregătire completă pentru această lucrare, trebuie să se inspire din exemplul celor mai cu experiență, pentru a câștiga înțelepciune și tact, condițiuni absolut trebuitoare bunului progres.

Școala de Sabat oferă un câmp larg, care trebuie cultivat cu pricepere și care trebuie să inspire tinerilor noștri dorința de a se consacra cu totul Domnului, pentru a putea fi folosiți în opera Sa.

În Școala de Sabat ne trebuie lucrători zeloși, capabili a deosebi lucrările Spiritului lui Dumnezeu și a lucra cu îngerii împreună, la câștigarea sufletelor pentru Hristos. Acestor lucrători le sunt încredințate responsabilități sfinte, căci Școala oferă locul unei comuniuni vii cu Dumnezeu, pentru ca bărbați și femei, tineri și copii, să devină o forță și o binecuvântare pentru biserică. Ei trebuie să ajute biserica, atât cât le este posibil, pentru ca să înainteze și să se înalțe cât mai sus, și să progreseze în puterea Spiritului lui Dumnezeu".

Deaceia fraților, dacă vom ține socoteală

la întocmirea noii organizații a Școlii de Sabat de spiritul acestor „Mărturii“, și dacă noii slujitori se vor inspira din ele în cursul anului, sperăm să vedem un progres vădit în dezvoltarea spirituală a Comunităților noastre.

Trebuie să ne punem „Ținta“ de a ne hrăni zilnic, la altarul familiar, cu Cuvântul așa cum este rânduit în lecțiuni. Ținta Comunității să fie: o strictă vizitare, regulată și punctuală a Școlii, împreună cu copii și prietenii noștri. Apoi, noi nu trebuie să uităm că trăim în zilele „încheierii lucrării“, și că grăbirea acestei încheieri stă și în mâinile noastre, cari trebuie deschise larg, cu darurile noastre, pentru a veni în ajutor astfel câmpurilor înfometate și cari strigă după blândul Păstor.

Fraților, nu neglijați nici un sacrificiu, pentru ca să organizați Școala în Comunități în lumina Spiritului Sfânt, așa cum v'a fost descoperită prin publicațiile într'adins întocmite, în Curierul Misionar din anul 1930, ca anul 1931 să vă găsească mai bine pregătiți pentru promovarea lucrării lui Dumnezeu prin Școala întocmită de El, pentru creșterea noastră în „credință“ și pentru desăvârșirea „caracterelor“ noastre pentru minunata Împărăție, la care am fost chemați de iubitorul nostru Tată, prin Isus, care vine curând.

P. Păunescu.

(Urmare la pag. 16.)

RAPORT DESPRE LUCRAREA M

Dela 1 Iulie până la

Numărul Conferințelor 6 ; Comunităților 384 și Grupelor 47,
Numărul total al membrilor din câmp 10.381.

CONFERINȚA		Num. membr.	Proc. membr. cari rap.	Câți membr. raportează ?	Câți rap. ore bibl. sau alte ad. ?	Câți rap. luc. mis. medicală ?	Câți rap. răsp. de t'	Suflete câștigate	Vizite misionare.	Ore biblice sau alte adunări	Aduși la Ș. d. S. sau alte ad.
Muntenia-Vest	Maj.			1.858	948	1.386	900	204	24.300	15.100	4.000
	Tin.			342	—	—	—	—	—	—	—
	Tot.	2.480	61 %	2.200	948	1.386	900	204	24.300	15.100	4.000
Muntenia-Est	Maj.			635	441	434	356	162	3.743	3.349	1.969
	Tin.			149	81	79	50	—	499	270	122
	Tot.	1.488	52 %	784	52	513	406	162	4.242	3.619	2.091
Moldova de Nord	Maj.			752	576	584	301	111	7.602	10.519	2.026
	Tin.			329	328	230	224	—	1.525	2.098	451
	Tot.	1.559	69 %	1.081	904	814	534	111	9.127	12.617	2.477
Moldova de Sud	Maj.			800	700	700	420	50	7.000	8.000	800
	Tin.			189	40	10	60	27	2.000	2.500	1.500
	Tot.	1.051	94 %	989	740	710	480	77	9.000	10.500	2.300
Transilvania	Maj.			1.794	1.794	1.794	1.419	29	7.431	11.817	2.940
	Tin.			564	564	564	444	17	1.801	2.218	869
	Tot.	2.726	86 %	2.358	2.358	2.358	1.863	46	9.232	14.035	3.809
Banat	Maj.			283	221	118	56	25	1.107	2.880	264
	Tin.			115	19	7	18	12	341	1.873	279
	Tot.	1.077	36 %	398	240	125	74	37	1.448	4.753	543
Total general:		10.381	75 %	7.810	5.712	5.906	4.257	637	57.349	60.624	15.220

DEPART. COLPORTAJULUI.

Responsabil: **N. Dorobăț.**

Cu Domnul la lucru.

(Urmare.)

„Valdenzii jertfiseră prosperitatea materială pentru cauza adevărului și cu o răbdare stăruitoare ei munciau spre a câștiga pâinea zilnică. Orice bucată din pământul cultivabil al ținuturilor muntoase a fost folosit cu îngrijire; productivitatea văilor și colinelor puțin roditoare a fost sporită în mod considerabil. Economie și o strictă lepădare de sine formau o parte a educațiunii, pe care o primiseră copiii, ca singura moștenire. Ei au fost învățați că Dumnezeu vrea ca viața să fie o școală și că cerințele lor puteau să fie satisfăcute numai prin munca personală, prin precauțiune, îngrijire, și credință.... Se învăța că toate puterile aparțin lui Dumnezeu și că toate trebuie desăvârșite și dezvoltate pentru serviciul Său.

„Printr'o muncă plină de răbdare și neobosită,

deseori în peșterile adânci și întunecoase ale pământului, la lumina faclelor, Sfânta Scriptură a fost copiată vers după vers, capitol după capitol. Astfel a înaintat lucrarea, în timp ce voința descoperită a lui Dumnezeu a strălucit ca aurul curat; numai cei ce luau parte activă la această lucrare puteau prețui toate aceste descoperiri după cum se cuvenia. Ingeri din ceruri înconjurau pe acești lucrători credincioși.

„În timp ce Valdenzii recunoșteau că temerea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, totuși ei n'au trecut cu vederea peste însemnătatea legăturilor cu lumea înconjurătoare, preluând în mod just cunoașterea oamenilor și o viață activă, spre a lărgi orizontul spiritual și a ascuți mințile. Din școlile lor au fost trimiși unii dintre tineri la instituții de educație din orașele Franței sau Italiei, unde au găsit un câmp mai întins pentru studii, pentru meditare și pentru observări, decât cum îl aveau în Alpii patriei lor. Acești tineri trimiși afară erau expuși ispitelor; ei vedeau viții și întâlneau agenții vicleni ai lui Satan, cari căutau să le prezinte învățături rătăcite și înșelăciuni primejdioase. Educația lor de mic copil era însă așa fel, încât ei au fost avertizați împotriva tuturor acestor primejdii.

ONARĂ IN UNIUNEA ROMÂNĂ.

Septembrie 1930.

Suma totă a darurilor pentru misiunea locală (inclusiv darurile
Cercului Tinerimii) 33.491,50 Lei.

CONFERINȚA		Ore de servicii creștine.	Numărul tratament.	Buchete de flori împ.	Reviste distribuite.	Tractate răsp.	Câte abonam.	Cărți răsp.	Scrisori mls. tr mise.	Răspunruri primite
Muntenia-Vest	Maj.	12.200	1.550	1.830	2.000	250	—	380	480	300
	Tin.	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Tot.	12.200	1.550	1.830	2.000	250	—	380	480	300
Muntenia-Est	Maj.	3.265	738	118	820	171	83	356	114	71
	Tin.	551	106	58	241	42	22	27	17	20
	Tot.	3.816	844	176	1.061	213	105	383	131	91
Moldova de Nord	Maj.	5.460	739	43	1.838	438	75	133	307	126
	Tin.	2.515	129	9	350	181	6	30	129	74
	Tot.	7.975	868	52	2.188	619	81	163	426	200
Moldova de Sud	Maj.	14.000	800	86	900	220	70	165	115	110
	Tin.	3.500	400	110	250	65	5	40	130	100
	Tot.	17.500	1.200	106	1.150	285	75	205	245	210
Transilvania	Maj.	1.500	2.211	419	2.083	744	—	19	389	454
	Tin.	1.232	173	90	2.590	113	—	22	875	712
	Tot.	2.732	2.384	509	4.673	857	—	41	1.264	1.166
Banat	Maj.	936	227	28	423	63	37	21	122	61
	Tin.	136	32	16	263	30	7	21	32	20
	Tot.	1.072	259	44	686	93	44	42	154	81
Total general:		45.295	7.105	2.807	11.758	2.317	305	1.214	2.700	2.048

„In școlile, în cari se duceau, ei nu aveau să intre cu nimeni în intimități. Hainele lor erau astfel crote, pentru ca comoara lor cea mai mare, prețioasele manuscrise ale Sfintei Scripturi, să poată fie ascunse în ele. Pe acestea, rodul unei munci îndelungate, le purtau cu ei, și dacă le era posibil, fără să provoace vreo bănuială, ei puneau cu îngrijire o parte dintre ele în drumul aceluia, a căror inimă părea a fi primitoare de adevăr. Din copilăria lor tinerii valdenzi au pornit cu această țință înaintea ochilor lor; ei își înțelegeau misiunea și o împliniau cu credincioșie. Mulți elevi din aceste școli au primit adevărata credință, ba deseori principiile adevărului au pătruns școala întreagă, și cu toate acestea conducătorii papali nu puteau să descopere sursa așa numitei „erezii“.

„Spiritul Domnului Hristos este un spirit misionar. Primul impuls al unei inimi reînnoite este acela de a aduce pe alții la Mântuitorul divin. Un asemenea spirit însuflețea pe Valdenzi. *Ei simțiau, că Dumnezeu cerea mai mult din partea lor, decât a păstra numai adevărul în curățenia sa în sânul Comunităților lor proprii.* Ei simțiau asupra lor solemnă răspundere, de a duce lumina și aceluia cari se aflau în întunec, și prin puterea cea mare a Cuvântu-

lui ei căutau să rupă cătușele, pe cari le pusese Roma. Predicatorii Valdenzilor au fost educați ca misionari, și cei ce doriau să intre în slujba de predicare, trebuiau să-și adune mai întâiu experiențe ca evangheliști, lucrând trei ani într'un câmp misionar, înainte de a primi o Comunitate în patrie. Acest serviciu, care cerea dela început lepădare de sine și jertfe, a fost o pregătire potrivită pentru experiențele unui păstor al sufletelor din acele timpuri, în cari erau puse inimile la încercare. Tinerii, cari au fost întăriți prin binecuvântare pentru această sfântă slujbă, nu se puteau aștepta la onoruri sau bogății pământești, dimpotrivă, înaintea lor era o viață plină de greutate și primejdii, sau chiar moartea de martir. Acești soli au plecat câte doi, după cum și Domnul Isus trimisese pe ucenicii Săi. Cu fiecare tânăr mergea de obicei un tovarăș cu mai multe experiențe, care-i serviă ca conducător, fiind răspunzător pentru educarea acestuia, iar tânărul avea datorie să asculte de cel bătrân. Acești conlucrători nu erau totdeauna împreună, însă ei se întâlneau deseori pentru a se uni în rugăciune și a se consfătui, întărindu-se în felul acesta unul pe altul în credință.

„Ar fi însemnat de sigur ruina lor, dacă acești

oameni ar fi făcut cunoscut totdeauna scopul misiunii lor; din cauza aceasta ei ascundeau cu îngrijire adevărata lor ocupație. Fiecare predicator cunoștea însă o meserie și astfel acești soli ai credinței au îndeplinit lucrarea lor sub haina unei profesii lumești, de obicei ca negustori ambulanți. Ei oferiau spre vânzare mătase, giuvaerice, și alte obiecte, cari se puteau procura pe timpul acela numai din centre îndepărtate de comerț, și acolo, unde ar fi fost respinși ca misionari, au fost bine primiți ca negustori. În timpul ocupațiunii lor ei își înălțau inimile către Dumnezeu, rugându-L să le dea înțelepciune, o comoară care este mai scumpă decât aur și pietre scumpe, spre a o prezenta oamenilor cu cari veniau în atingere. Ei purtau cu ei manuscrise ale întregii Biblii sau părți din ea, și când li se oferii ocazie, ei îndreptau atențiunea clienților lor asupra acestor manuscrise. Deseori a fost deșteptată dorința de a ceti Cuvântul lui Dumnezeu și cu bucurie ei lăsau asemenea manuscrise aceluia, cari doriau să le primească.

„Lucrarea acestor soli a început în șesurile și văile dela poalele munților țării lor, întinzându-se însă cu mult peste aceste hotare. Desculți, cu haine groase și murdărite de călătorii, asemenea Maestrului lor, ei au trecut orașe mari, ajungând în călătoriile lor până în țări îndepărtate. Pretutindeni ei aruncau sămânța prețioasă. Pe unde treceau ei, se formau Comunități, și sângele martirilor mărturisii pentru adevăr. Ziua Domnului va arăta cât de bogată a fost recolta de suflete câștigate prin lucrarea acestor bărbați credincioși. Pe ascuns și în tăcere și-a făcut Cuvântul lui Dumnezeu un drum prin creștinătate, gășind în inima și în casa multora o primire binevoitoare.

„Credinciosii soli valdenzi au desfășurat cu mult zel adevărului prețios ale Evangheliei înaintea sufletelor cercetătoare, scoțând cu precauțiune părțile Sfintei Sripturi, scrise cu multă îngrijire.... Deseori o parte din Sfânta Sriptură a fost cetită în repetate rânduri, căci așa doriau ascultătorii, ca și cum ar fi vrut să se asigure că a auzit bine. În deosebi se cerea a se repeta cuvintele: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curătește de orice păcat”. După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieța veșnică”. 1 Ioan 1, 7; Ioan 3, 14, 15.

„Solu adevărului își continuă drumul; însă purtarea sa umilă, sinceritatea și seriozitatea sa, precum și ardoarea sa profundă formau deseori subiectul de conversațiune. În multe cazuri ascultătorii săi nu l-au întrebat, de unde vine și încotro pleacă. El, fiind mai întâiu surprins și apoi biruit de sentimentul recunoștinței și al bucuriei, au nitat să mai pună asemenea întrebări. Dacă l-au invitat să vină la locuințele lor, el le-a răspuns, că trebuie să viziteze oile pierdute ale turmei. „Nu cumva a fost un înger trimis din cer?” s’au întrebat ei”. „*Marea Luptă*”, pp. 65—75.

Gândindu-ne la încercările și împrejurările grele, prin cari a trecut Comunitatea Valdenzilor, trebuie să ne punem îndreptătită întrebare: Cum stăm noi azi ca popor al lui Dumnezeu; noi, cari avem atâta lumină, atâtea descoperiri și atâtea libertate? Lucrarea de evanghelizare se bucură în zilele noastre de o mare libertate în toate părțile lumii, cât și în țara noastră. Dacă în timpurile trecutului oameni temători de Dumnezeu au părăsit adăpostul lor, unde se refugiaseră din cauza prigonirilor, și cu rizicul vieții lor au pus scrierile sfinte în mâna aceluia cari erau doritori de mântuire, cu atât mai mult noi, cari

ne numim urmași ai Domnului și rămășița poporului Său, am trebui să simțim în inima noastră sarcina de a duce solia de avertizare semenilor noștri, cari stau încă în întunec.

Dacă faptele, amintite mai sus, ne vor servi ca o învățătură prețioasă, atunci vom folosi cu toții timpul de libertate, și inimile noastre fiind pline de o gingașă iubire, vom duce solia adevărului în casele oamenilor. Această solie o gășim scrisă în cărțile, tractatele și revistele noastre, pe cari ni le putem procura dela Cercurile Misionare ale Comunităților și dela Casa de Editură. Noi nu suntem siliți să scriem personal aceste cărți sau broșuri, ci ele sunt gata tipărite, și pentru ducerea lor în casele oamenilor se cer inimi, cari iubesc pe Domnul și pe aproapele lor. Vieța modestă a Valdenzilor, educația copiilor lor, strictețea în alegerea și încredințarea posturilor de păstorie a turmei Domnului, curajul lor în răspândirea adevărului prin scrieri sfinte, felul lor de a se introduce în familii prin comerț ambulant, blândețea și umilița lor, cari lăsau uimiți pe cei cu cari veniau în contact, iubirea de care erau pătrunși de a face lucrarea misionară, toate aceste sunt învățături valoroase pentru noi. Văzând noi cum au dus alții lupta credinței, pentru a câștiga cerul, să ne înarmăm și noi cu aceleași simțiminte sfinte.

Apostolul Pavel zice, că „prin multe strămătorii trebuie să intrăm în Impărăția lui Dumnezeu”. Fapt. 14, 22. Sfânta Sriptura arată că nu numai credincioșii din timpurile trecutului au avut de suferit pentru adevăr, ci și noi, cei din timpul de apoi vom gusta aceeași vieța ca și a martirilor, cari au fost înaintea noastră. Având însă acum un timp favorabil înaintea noastră, un timp de libertate, în care putem vesti cu succes solia adevărului prin cărți, tractate și reviste, ducându-le în casele oamenilor, îndemnul sună astfel:

„RASCUMPARAȚI VREMEA, CACI ZILELE SUNT RELE”. Efes. 5, 16.

„Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Lui li aparține fiecare clipă, și datoria noastră cea mai sfântă pe care o avem este de a folosi spre proslăvirea Sa. Despre nici unul dintre talanții încredințați nouă, El nu ne va cere o socoteală mai amănunțită decât de timpul nostru”. „*Parabolele Domnului Hristos*”, p. 311.

Capitolul 11 din epistola către Ebrei am trebui să-l știm pe din afară, ca și alte părți din Biblie. Domnul însuș zice: „Stăruieți a intra prin poarta cea strâmtă”. Luca 13, 24.

Iubiți frați și surori, să ascultăm cece ne zice Domnul: „Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată, și strânge roada pentru vieța veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucare în același timp”. „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”. „Mergeți și învățați pe toate popoarele”. Ioan 4, 35, 36; Luca 10, 2; Mat. 28, 19.

Astăzi este cel mai potrivit timp pentru a arunca sămânța Cuvântului scris în lume. Noi să nu avem nici o temere, ci să facem cu toată inima lucrarea de însămânțare a Evangheliei, și rezultatul va fi că în urma acestei lucrări vor răsări Comunități de credincioși, cari vor lăuda pe Dumnezeu. Iar la ziua plină de bucurie a strângerii recoltei, credincioșii cari au semănat plângând, vor veni încărcăți cu snopi și cei câștigați pentru Impărăția lui Dumnezeu prin ostelenile lor vor formă coroana bucuriei depe capul lor.

N. Dorobăș.

DEPARTAMENTUL EDUCAȚIEI.

Responsabil : **D. Florea.**

Face să ajutăm.

S'a vorbit adeseori despre progresul lucrării din România, un progres care ne umple inimile de bucurie și de mulțumire către Dumnezeu.

Însă totdeauna acest progres a trezit o altă problemă: nevoia de lucrători! Dealtfel acesta este semnul cel mai sigur despre progresul lucrării. Și după cât îmi aduc aminte, nevoia de lucrători a fost totdeauna o problemă de actualitate în România.

Pentru a rezolvă o problemă de felul acesta, trebuie trei lucruri: oameni, educație și bani.

Odată cu creșterea lucrării, începutul am primit între noi și oameni capabili de a fi formați și educați. Deși până acum câțiva ani nu se observă un interes prea mare pentru educație, cu totul altfel se prezintă lucrurile azi.

Dacă anul trecut ați fi avut ocazia să vizitați Școala noastră din Diciosânmartin, v'ați fi convins de adevărul că Școala noastră a ajuns cu totul neîncăpătoare pentru cei 120 de elevi și eleve de anul trecut.

Anul acesta, cu toată criza financiară prin care trece țara noastră, avem iarăș peste 100 de elevi. Aceasta dovedește că interesul pentru educație, printre frații din România, e format. Acesta e încă un semn îmbucurător, căci, pentru progresul temeinic al lucrării, trebuie să fie o balanță între creșterea lucrării și interesul pentru educație, pentru Școală.

Acți în Școală se formează rezerva de energii pentru ziua de mâine, rezerve pe cari Domnul vrea să le trimită la lucru. Așa a procedat El când a fost pe pământ și când a început lucrarea. Cu o parte dintre ucenici, Învățătorul a făcut o școală. Aceasta eră garanția de continuitate a lucrării, la care a trimis oameni pregătiți trei ani și jumătate.

În lucrarea din România s'a ajuns și acest al doilea punct; interesul pentru educație. Mai ne rămâne acum de atins al treilea punct, posibilitatea de a da educație, adică mijloacele.

Dacă este adevărat că „banii sunt un mijloc, niciodată scop“, credem că aceasta în niciun loc nu s'ar potrivi mai bine ca în lucrarea pusă în slujba Evangheliei și mai ales în lucrarea de educație.

La Școala din Diciosânmartin suntem însă în imposibilitate de a mai face față, cu mijloacele ce avem, numărului mare de elevi cari se prezintă. Pentru mulți dintre elevi a trebuit să închiriem câteva camere în oraș ca locuință. Și cu toate acestea tot nu mai e loc, așa că pe alții a trebuit să-i anunțăm că nu-i mai putem primi.

Patru profesori cu familiile lor locuiesc în oraș la o depărtare de 1—2 km. de Școală. Principiul nostru însă este ca elevii și cu profesorii să formeze o familie școlară. Dar profesorii au trebuit să locuească în oraș ca să facă loc elevilor. Și locul tot nu ajunge. Criza financiară prin care trece toată lumea e un argument puternic, dar nu e mai puternic decât porunca de evanghelizare.

Când lumea se plânge de bani și totuș tineretul din România sacrifică mijloacele lor pentru educație, pentru a putea veni la Școală, cred că acesta nu e un lucru obișnuit. Aci trebuie ajutat cu ceva.

Unii dintre elevi, pentru a-și economisi puținele lor mijloace, au venit la Școală într'un mod care e unic în istoria Școlii noastre, și care nu credem să se poată observa la multe școli, și anume au venit pe jos până la Școală 300 de km., iar alții au parcurs distanța aceasta cu bicicletele.

Un elev a plecat pe jos din București până la Diciosânmartin, făcând și colportaj în acest timp. El a parcurs distanța de 300 km., în câteva zile.

Un altul a plecat tot din București cu bicicleta și după multe peripeții — i s'a rupt bicicleta, pe care și-a reparat-o singur, a avut de a face și cu hoții — a ajuns în sfârșit la Școală.

Al treilea a plecat tot cu bicicleta dintr'un sat mai îndepărtat decât Bucureștii și după o călătorie de peste 300 km. a ajuns și el la Școală. Pentru a ajunge la timp, la deschiderea primului Sabat din anul școlar, el a parcurs neîntrerupt, ultimele 2 zile și o noapte. Și cu toate acestea n'a putut rămâne la Școală.

Iată cum se exprimă el după ce s'a întors acasă:

„În sfârșit am sosit acasă din călătoria mea, care deși lungă, a trecut așa de repede, ca și un vis. N'aș zice că a fost lungă dacă picioarele nu mi-ar strigă din răsuputeri să le fac dreptate. A trecut ca un vis, căci din clipa când am început călătoria, mintea sbură înaintea mea, peste munți și văi, la scumpa noastră Școală, în timp ce eu, neluând seama la minunatele peisagii ale naturii pe unde treceam, căutam s'o urmez deaproape, tot mai

deaproape, ca să ajung cât mai repede. În sfârșit am ajuns. Clădirea eră exact așa cum o făurise mintea mea. În mijlocul luminilor aprinse, înăuntru puternic luminată, mi-a făcut impresia unei mari cetăți din povești, asemuind-o cu Cetatea sfântă, Noul Ierusalim coborâtă din cer dela Dumnezeu, cu Domnul în mijlocul ei. Când am pus piciorul pe pragul ei, un fior dulce îmi străbătú corpul. Simțiam nevoie să plâng, la gândul că nu voi putea rămâne acolo!

Iar în următoarele versuri se exprimă astfel:

„O, scumpă Școală Misionară
Ce ești în Diciosânmartin,
Cuvântul tău e farul vieții,
Și 'nvățătura-ți sfat divin.

Aș vrea spre tine să-mi iau sborul,
Să sorb setos din cupa-ți plină,
Dar, o, rămân ducându-ți dorul
De-a bea din cupa-ți cu lumină!“

În asemenea împrejurări, face să ajutăm Școala Misionară din România, ca să ajungă o țintă mai înaltă!

Victor Diaconescu.

O călătorie pe apă timp de 32 de zile.

(Urmare.)

VULCANUL STROMBOLI.

La ora 2.30 p. m. ne apropiem de vulcanul Stromboli, care se află în sudul Italiei. Observăm chiar fumul care se ridică în sus. O doamnă cu care vorbiam despre vulcan, îmi spune, căci cu altă ocazie, trecând pe aci, a văzut într-o parte foc. Un comisar al vaporului îmi spune, că adesea se vede cum aruncă lavă în jurul său. Ne apropiem foarte mult de el, și astfel îl putem observa bine. Se arată parcă ar fi o parte dintr'un munte. Toți pasagerii privesc și discută despre el. Unele părți se văd roșii, cred din cauza lavei și a focului. Observăm și casele locuitorilor, cari se află la poalele vulcanului, iar sus în vârful se fac erupțiuni. Natural, că distanța e mare de sus până jos. Chiar când scriu aceste rânduri, vulcanul face o erupție, ridicându-se un nor gros de fum. Casele se văd albe, și cam în număr de 60—80.

INSULA SICILIA.

Sicilia, insulă mare în Marea Mediterană, la sudul Italiei, e despărțită prin strâmtoarea de Mesina; are peste 3.570.000 locuitori. Face parte dela 1860 din regatul Italiei. Afară de Sicilia am mai văzut tot pe coasta de Sud a Italiei multe sate. Mereu ne întâlnim cu diferite vapoare. La o depărtare mare am văzut și vulcanul Etna. Mergem la culcare. Vaporul se leagănă mai tare ca ziua, iar noi ne simțim puțin indispuși.

9 Iunie a. c.

La 6.30 ne sculăm, ne îmbrăcăm, luăm dejunul, și apoi ieșim afară pe bord, la aer curat. În cabină e un aer nu tocmai plăcut, din cauză că nu avem aer proaspăt îndestulător. Pe bord e foarte plăcut și ochii pot să zărească

până în depărtare, apa și cerul. După amiază vântul suflă cu putere. La ora 16.30 cetesc noutatea afișată de postul telegrafiei fără fir al vaporului, că prințul Carol a fost ales ca rege. Sora Tolici și cu mine ne-am bucurat de această veste și am discutat, ce va fi acum în România.

La portul Said vom ajunge pe ziua de 12 Iunie. Inchei jurnalul de zi pentru astăzi.

Luni noaptea spre Marți ora 12.

Cutoatecă am încheiat jurnalul zilei de 9 Iunie, totuși împrejurarea mi-a dat ocazie ca să mai scriu ceva. Deodată sunt deșteptat din somn de către fetiță, fiindu-i rău. Dar apoi se liniștește, și, pentrucă sunt deșteptat, mă sui pe bordul vaporului ca să contemplez luna în frumusețea ei. Ea înaintează pe cer ca o stăpână, aruncându-și razele maiestose pe apă. Stau pe scaun și privesc admirabila priveliște. Mă duc cu mintea când Dumnezeu a creat această lume. Și El a zis: „Ca soarele să fie luminătorul zilei, iar luna luminătorul nopții“. Ce înțelepciune nemărginită! Ce iubire nesfârșită, ce lucrare măreață și plină de succes!

Vaporul își urmează cursul, iar valurile mari dansează în juru-i. Vântul bate cam aspru. Mai la o parte de mine un grup de persoane discută mereu. Micul fumoar al vaporului mai are încă câți-va clienți, cari joacă cărți sau șah. Însfârșit mă decid a merge la culcare.

10 Iunie 1930.

Dimineața la ora 7 ne deșteptăm, ne aranjăm, și mergem să luăm dejunul. Marea e liniștită, nimic deosebit. Vaporul înaintează mereu. La ora 12 comunicatul oficial arată:

a) Latitudinea 34/33 N; b) Longitudine 24/22E; c) Distanța parcursă de eri dela 12: 290 mile; d) Distanța de parcurs până la Portul Said: 453 mile.

La ora 4 după amiază întreb pe comandantul vaporului, cam ce adâncime are marea, unde ne găsim; îmi spune că are peste 2900 m. Ce adâncime extraordinară!! Comandantul dă semnalul, că trebuie să avansăm cu o oră înainte, după orarul ecuatorului. Mă gândesc că încet încet ne apropiem de el. De când suntem pe mare parcă ne-am unge în fiecare zi cu alifie, așa suntem de unsuroși pe față și pe mâini, din cauza aerului sărat.

11 Iunie 1930.

Nimic deosebit. Nu întâlnim nici un vapor, nu vedem nici o insulă. Ne bucurăm însă că mâine 12 Iunie vom ajunge în Portul Said, Egipt, unde vom avea ocazie să călcăm din nou pe uscat, și să facem o vizită de prima oară într'un oraș-egiptean. La ora 16.35 p. m. acest lucru ni se comunică în mod oficial, fapt pe care îl primim bucuroși. Am și început să facem planuri, pentru vizitarea orașului dacă ne va fi posibil. Seara sosește, iar noi la timpul cuvenit ne ducem la culcare. În timpul nopții e foarte cald în cabină, și mă gândesc ce vom face pe Marea Roșie, întrucât ni s'a spus că va fi foarte cald; totuș eu îmi zic „Înainte, cu Domnul“.

12 Iunie 1930.

„O VIZITA IN EGIPT. ORAȘUL PORT SAID LA MAREA MEDITERANEA.

La ora 5 dimineața mă deștept într'un sgomot asurzitor. Mă gândesc, ce să fie oare? Observ că vaporul nu se mai leagănă, și mă gândesc imediat că trebuie să fi ajuns în portul Said. Sgomotul e teribil. Ieșind afară spre a vedea ce este, constat că sgomotul ce l-am auzit, este produs de motorul macaralei celei mari, cari descarcă cu iuțeală niște lăzi. După puțin timp se deșteaptă și soția, și-i aduc știrea că am ajuns în portul Said. În port nu suntem numai noi; se mai află vapoare: franceze, germane, engleze. Vaporul nostru e înconjurat de mai multe bărci din port, iar un șlep încarcă cărbuni. Arabii au venit cu bărcile ca să ducă pe uscat pe pasagerii cari voesc să se coboare. Alții au venit cu diferite mărfuri pe bord, ca să le vândă pasagerilor. Însfârșit ne aranjăm și ne dăm jos împreună cu altă familie. Ne suim în barcă și peste cinci minute suntem pe cheiu. Acolo ne ia în primire un turc, spunându-ne că dacă voim să vizităm orașul, el stă la dispoziția noastră drept călăuză. Noi am primit bucuroși această

ofertă, întrucât și așa nu cunoașteam orașul. În primul rând intrăm prin localul vămii egiptene, îndreptându-ne spre oraș. Mulțumim Domnului că după 5 zile de călătorie pe apă, călcăm din nou pe uscat. Știm însă că pe apă am făcut deabiă numai o mică parte.

Călăuza noastră ne spune că ne va conduce prin părțile cele mai principale ale orașului. Primul loc principal prin care trecem este piața de fructe. Ce frapează ochii sunt lubețițele cele multe. Cred că am nimerit în zi de târg, întrucât e lume multă. Arabii umblă prin piață cu diferite mărfuri pe mână, strigând cât îi ține gura. Cunoscându-te că ești străin, pe stradă îți iese înainte și începe să-ți vorbească până te amețește de cap, că doar te-ar hotărî să-i cumperi ceva. Îmi arată un articol, eu însă îi spun că nu-îmi trebuie; atunci îmi arată altul, îi răspund la fel; îmi arată un al treilea etc. Deabiă, deabiă, te scapi de ei. Ne-am întâlnit deasemenea cu femei arabe, care își aveau fața acoperită, văzându-li-se numai ochii. Am întrebat de ce sunt femeile acoperite și mi s'a răspuns:

a) Până la etatea de 15 ani fetele nu sunt acoperite la față. Dela etatea de 15 ani ele își ascund fața, până se mărită, iar când sunt măritate continuă la fel toată viața ei.

b) Mi-a mai spus că numai soțul femeii are dreptul s'o vadă descoperită, și altcineva ni-meni.

c) Bărbatul poate să-și aleagă și să se căsătorească cu 4 femei, mai multe însă nu i se permite în nici un caz. Un alt motiv pentru care femeile au fața acoperită mai este că religiunea lor le impune aceasta. În Turcia însă acest obicei s'a desființat.

ASPECTE DIN ORAȘUL PORT SAID.

Regele Egiptului locuște la Cairo, și se numește Fouad. Casele nu se deosebesc mult de cele ale europenilor, totuș este oarecare diferență. Populația se compune din mai multe națiuni, ca: Turci, Arabi, Italiani, Greci, Englezi, Francezi, Ruși, etc. Totalul populației este de 130 mii locuitori. Turci și Arabi: 90 mii. Europeni: 40 mii.

Înainte prăvăliilor stau negustorii, care te trag de mânecă ca să te bage înăuntru spre a cumpără ceva. Ca să poți scăpa trebuie să nu te uiți prea mult pe la vitrine. Trăsurile cu un cal și cu doi, te așteaptă doar să te sui, iar tramvaiul cu doi cai mici merge cu iuțeală. Linia tramvaiului e lată de 50 cm. La un colț de stradă un pescar își aranjează micii lui peștișori, ca să atragă astfel atenția trecătorilor. Deși birjarii și șoferii ne fac cu mâna, noi însă preferăm să mergem pe jos, spre a privi lucrurile mai deaproape. Intrăm în centrul

oraşului. Pela cafelele stau Arabi și Turci, grupuri, grupuri, discutând și sorbind din când în când din cafea. Lulelele de o jumătate metru nu lipsesc. Deasemenea, pela restaurante orchestrele cântă de zor. În mersul nostru călăuza ne arată:

Spitalul oraşului; Casa iudeilor; Biserica anglicană; Templul iudeilor; Localul autorităților; Moscheea turcească. Intrucât moschea a fost încuiată, n'am avut favoarea să vizităm. Apoi am mai văzut:

Școala primară, Poșta, Școala săracilor. Toți săracii din oraș au școală gratuită din partea guvernului. Guvernul plătește toate speșele. În trecere am fost conduși și prin grădina publică, care de altfel e foarte frumoasă. Am vizitat deasemenea și o altă grădină publică, însă cu mult mai mică; și care se numea „Grădina Lesspes“ după numele francezului „Ferd. de Lesspes“ căruia se datorește construirea Canalului de Suez și de Panama în anii 1805—1894. Mi-a părut rău că n'am avut un aparat fotografic la îndemână, ca să iau mai multe poziții. După câțva timp ne-am înapoiat la vapor. Vaporul după ce descarcă diferite mărfuri, se află în acțiune de încărcare. În partea opusă a portului se află un mare șantier, unde se repară vapoarele stricate. Tot acolo se află multe locuințe de ale lucrătorilor europeni, angajați la o societate canadiană. După masă la orele 5 încep să se facă pregătirile de plecare. La orele 19 seara se dă semnalul de plecare și vaporul își reia mersul. După 12 ore vom ajunge la Canalul de Suez.

(Va urma.)

DEPART. MISIUNII INTERNE.

Responsabil: **P. H. Hermann.**

Programul orei misionare din luna Februarie 1931.

ORDINEA PROGRAMULUI.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cântare specială sau poezie.
3. Cetirea raportului.
4. Studiul biblic misionar.
5. Experiențe.
6. Comunicări și distribuire de literatură.
7. Cântare și rugăciune de închidere.

Studiul biblic misionar: „LUCRAREA DE RĂSPÂNDIRE A LITERATURII“.

1. Ce descriere găsim în Sfânta Scriptură cu privire la încheierea lucrării? Apoc. 18, 1—4.

2. Ce împrejurare va contribui în mod deosebit la lucrarea acestui înger?

„Lucrarea acestui înger care se coboară cu mare putere din cer și care luminează pământul cu stră-

lucirea sa este făcută în mare măsură prin casele noastre de editură“. „Mărturie“, Vol. 9, pag. 61.

3. Ce scop trebuie să îplinească publicațiunile noastre?

„Publicațiunile cari ies din casele noastre de editură trebuie să pregătească un popor care să poată întâmpina pe Domnul la venirea Sa“. *Idem*, Vol. 7, pag. 139.

4. Cât de conștiincioși am trebui să fim în împrăștierea literaturii noastre?

„Faceți ca tractatele și broșurile, revistele și cărțile să ajungă în toate părțile. Purtați cu voi, oriunde plecați, un număr de tractate pe care îl puteți distribui dacă vi se oferă ocaziunea favorabilă. Vindeți cât puteți literatură și împrumutați sau dăruți celorlora unde împrejurările sunt de așa natură. Veți vedea rezultate însemnate“. „*Review and Herald*“, 10 Iunie, 1880.

5. Cum este răspândită sămânța Evangheliei și ce rezultate?

„Publicațiunile noastre reprezintă sămânța Evangheliei și ele sunt mijloacele prin cari sunt aduse multe suflete la Domnul Hristos, ca și prin cuvântul predicat. Comunități întregi au fost organizate ca rezultat al răspândirii lor“. *Idem*.

6. Câți pot participa la această lucrare?

„Fiecare ucenic al Domnului Hristos poate lua parte la această lucrare“. *Idem*.

7. Care este principiul amintit de Sfânta Scriptură aplicat pentru semănarea Evangheliei prin literatură? 2 Cor. 9, 6.

8. Ce făgăduință primește semănătorul credincios? Ps. 126, 6.

(Urmare dela pag. 9.)

Notă pentru Comitet și Predicatori.

Cețiți în Comitet acest articol și luați cu toții hotărîrea să faceți organizația școlii în spiritul lui.

Stăruiți, ca noul diriginte să-și facă un catalog de toți școlarii, împărțindu-i în cele șase clase. Clasa va figura chiar cu un membru. Faceți, ca mamele împreună cu copiii dela 3 ani în jos să figureze în clasa leagănelui.

Grupați în fiecare clasă școlarii, așa, ca într-o grupă să fie acei cari au ajuns la aceiaș desvoltare, iar instructorul să poată fi cu influență bună.

Peste copiii ce merg la școală, puneți instructori cari să poată să-i viziteze acasă, și să-i adune Dumineca, dacă este imposibil într-o oră din Sabat. Lucrul principal să fie studiul zilnic după lecțiuni. Părinții să fie îndrumați să controleze și să sprijinească acest învățământ zilnic, discutând cu copiii, și rugându-se cu ei.

Procurarea lecțiunilor și a chipurilor ajutătoare să fie preocuparea instructorilor. *Școlarii, fără material, nu se pot desvoltă.*

Îngrijii de păstrarea curată a materialului.

Fixați dela început locul fiecărei clase în Comunitate, dați în primire instructorului scaunele grupei sale și el să fixeze scaunul fiecăruia pentru tot trimestrul. E bine ca această grupă să rămână pentru un an.

Faceți ca prietenii să formeze o grupă în care să fie instruiți, fiind seamă de pufinele lor cunoștințe. Dați-le cel mai bun instructor.

După Școala de Sabat, membrii se pot grupa după cum vor, cu familia sau prietenii. *Ca școlari însă, fiecare să ocupe locul său fixat.*

Învățătorul la mijlocul grupei.

Introduceți, vă rugăm în numele lui Hristos, acest spirit de ordine, și organizați-vă după aceste direc-tive.